# THE CHURCH WEEKLY

| Vol IX. | SUNDAY 9 TH OCTOBER 1955 | PRICE 2 ANNAS A COPY | No- 40. |
|---|---|---|---|

## SCHWEITZER— SPIRITUAL ADVENTURER

**By Cecil Northcott**

Albert Schweitzer turned away from Europe and sought to identify himself with the sufferings of the forest people along the Ogowe river in French Equatorial Africa in 1913. He is the one certain example that leaps to the tongue of all preachers in search of an inspiring illustration of the triumph of the spiritual over the material and a contemporary embodiment of the New Testament ethic of losing life in order to find it.

Schweitzer was thirty-eight when he left Alsace for Africa. His eminence as an organist and authority on Bach was already acknowledged. His reputation as a New Testament scholar was growing, although the sharp unorthodoxy of his position was already troubling many, as the reception of his *Quest of the Historical Jesus* (1906) and *Paul and His Interpreters* (1912) showed. Indeed this unorthodoxy so shook the committee of the Paris Missionary Society when his offer of service in Africa was considered that Schweitzer had to visit individual members in their own homes to convince them that his theology would not prevent him from being a good missionary.

### Daily Toil of Writing

Schweitzer the philosopher has ripened with the years in Africa even more than Schweitzer the musician and theologian. Even at eighty the daily toil at the volumes of his projected *Philosophy of Civilization* is rarely omitted. The systematic intellectual labour of his Alsace schooldays plus the discipline of Strasbourg University helped to give Schweitzer a method for the flow of his astonishing mental vitality, which he is always able to re-energize by deep sleep.

But why did he turn to medicine and surgery in the autumn of 1905, and eight years later go out to a ramshackle henhouse of an African river to start a hospital. That question is always the central one that audiences fasten on when Albert Schweitzer is talked about. The 1913 generation asked it too and Schweitzer has given the answer extremely simply in his *My Life and Thought*: "I wanted to be a doctor that I might be able to work without having to talk. For years I had been giving myself out in words, and it was with joy that I had followed the calling of the theological teacher and preacher. But this new form of activity I could not represent to myself as talking about the religion of love, but only as an actual putting of it into practice."

Even more graphically he relates the incident of the fine spring morning in 1896 when, aged twenty-one, he awoke in his father's parsonage at Gunsbach "to the thought that I must not accept this happiness as a matter of course, but must give something in exchange for it," and with 'calm deliberation' decided to live for his own interests and pursuits until he was thirty and then to seek some way of service "as man to my fellow men" It was the weary, suffering look on the face of a Negro on a statue in Colmar that turned his attention to Africa as the exercise ground for his grand design of self-giving.

### The Cost of Renunciation

Schweitzer's presence in Africa has often been alluded to as an act of renunciation and sacrifice, though he himself has rarely used those words. He says that in the early days he missed his lecturing and preaching so painfully that he could not bear, on his various visits to Strasbourg, "to look at the windows of the second lecture-room to the east of the entrance of the great university building, because it was there that I had most often lectured." There is little nostalgic sentiment in the Schweitzer make-up, and there are few signs of a sense of mission, as there were, for instance in Livingstone—another man in the order of true greatness who also found his fulfillment in Africa. Schweitzer is what Gerge Seaver calls him in the best biography of the man ever written—"an artist of living"; and it is in the light of that phrase that Schweitzer's achievements in his chosen fields are best judged. The acclaim which will greet him on this approaching birthday will be recognition of this achievement

The Lambarene venture provided Schweitzer with the sought-for fulfilment in living which not even his rare attainments in music, philosophy and theology had brought. The artist in him demanded that his "whole soul" should be satisfied, which meant a reaching out beyond ideas to people. Schweitzer himself puts it this way: "Only a person who can find a value in every sort of activity and devote himself to each one with a full consciousness of duty, has the inward right to take as his object some extraordinary activity instead of that which falls naturally to his lot, Only a person

who feels his preference to be a matter of course, not something out of the ordinary, and who has no thought of heroism, but just recognizes a duty undertaken with sober enthusiasm, is capable of becoming a spiritual adventurer such as the world needs."

### A 'Hero of Action'

The idea of the "spiritual adventurer" is perhaps the key to the interpretation of Albert Schweitzer especially for the younger generation to whom "heroes of action" appear to be more validly entitled to the certificate of heroism, or at any rate more interesting, than heroes of the mind or soul There is plenty of action in the Schweitzer story, but the full flowering of the story is in the person of Schweitzer rather than in what he has accomplished at Lambarene or elsewhere.

It is this sense o the dominance of personality over time, organization and the general tide of human affairs that has given Schweitzer a triumphant serenity. He has never aimed, for instance, at making Lambarene a sparkling, crisp product of modern hospital methods, although he is offered money in abund ance. For him the old rough beds, the sheets split down the middle, the corrugated iron buildings, and the general air of dedicated improvisation which visitors to Lambarene comment on - adversely very often—are sufficient witness to the power of the spiritual over the temporal. Money and the power that goes with it have no temptations of *le grand docteur*. As one of his staff said recently, 'Many mission hospitals in africa easily outshine Lambarene in their equipment But there is only one Schweitzer."

### The 'Blind Spot.'

Unlike most other ventures into Africa, Schweitzer has never botherad much about the political and social aspirations of the people he serves. Many regard this as a really troublesome "blind spot" in the great man: In relation to Africans he is patriarchal in a 19th centuary manner—an attitude that might well be different if his chosen slice of the great continent had happend to be British rather than French in its colonial government. But his Nobel peace prize speech of November 4, 1954, did show that his mind is not entirely closed to this aspect of human aspiration: 'All men—even the half civilized, even the savages—are endowed with the faculty of compassion and can develop the humanitarian spirit There is inflam unable material within them; let there come a spark and it will burst into a flame"

On two occasions—in 1913 and in 1939—Schweitzer had a prescience of the coming "spark" which enveloped the nations in flame. According to Answers he gave to a visiting American seven years ago, he has not freed himself from a gloomy outlook on the future of mankind: "Civilization does not fall into our lap like a ripe fruit. The tree must be consciously cultivated if it is to bear fruit. This cannot however be by forced labour. It must be the work of free men who have in their minds a vision of the ends to be achieved. The world has no such vision today, and cannot achieve such a vision as long as the decline of freedom and of the capacity for thought continues. No serious effort is being made to counteract this trend"

### Believer in a Gospel of Hope

But Schweitzer has never merely wallowed in intellectual gloom and dismissed the world and huminity as hopeless. Unorthodox Christian through he is, he actively believes in a gospel of hope He sees the world "inexplicably mysterious and full of suffering"; he is aware of "having been born into a period of spritual decadence in mankind," and therefore he orders his life so that *his* life, at any rate, is a reply both to suffering and to spiritual decadence. This gives him his title to greatness. One might put it this way: Schweitzer determined, by calm and deliberate decisions taken with all the intellectuel energy and spiritual insight of a man destined to be a leader, that his life should be a great one; but he saw greatness in terms of the fifty-third chapter of Isaiah and in terms of the Man of Calvary.

At eighty Albert Schweitzer is still at his chosen post on the edge of the primeval forest. For the eleventh time in forty years he has gone up the Ogowe river on his return from Europe—a symbol of the triumph of the spiritual in a hard materialistic civilization which; in his judgement, has already written its doom. This judgment only emphazizes his even deeper conviction that humanity itself may survive and yet, if it chooses, reap richer glories. Therein lies the eternal significance of this man who chose for the spirit when his decisive hour struck.

......

# ക്രിസ്തീയ വിശ്വാസവും പ്രാർത്ഥനാ ജീവിതവും

(മാഡം ചിയാങ്ങ് കൈഷക്ക്.)

ii

രാഷ്ട്രീയ കാര്യങ്ങളിൽ എന്റെ ഭർത്താവിനോടു സഹകരിച്ചു പ്രവർത്തിച്ചതു പോലെ തന്നെ വേദപുസ്തക പഠനത്തിലും എന്റെ ഭർത്താവിനെ ഞാൻ സഹായിച്ചു പോന്നു. വെല്ലസ്ലി കോളേജിൽ ഞാൻ ഉപയോഗിച്ച നോട്ടുപുസ്തകങ്ങളും അന്നത്തെ എന്റെ പാഠ്യപുസ്തകങ്ങളുമായി ദിവസവും ഒരു നിശ്ചിത സമയത്തേക്കു് വേദപുസ്തകം പഠിക്കുക എന്നുള്ളതു് ഈ ഫോർമോസാ ദ്വീപിലെ ഞങ്ങളുടെ ഒരു ദൈനംദിന പരിപാടിയായിത്തീർന്നു. എല്ലാദിവസവും രാവിലെ ആറര മണിക്കു ഞങ്ങൾ ഉണരും. പിന്നെ ഒരു മണിക്കൂറിലധികം വേദപുസ്തകവായനയിലും പ്രാർത്ഥനയിലും ഞങ്ങൾ ചെലവഴിക്കും. രാത്രിയിൽ ഉറങ്ങുന്നതിനു മുൻപും കുറേസമയം ഞങ്ങൾ ഒരുമിച്ചിരുന്നു വേദപുസ്തകം വായിച്ചതിനു ശേഷം പ്രാർത്ഥനയിൽ കഴിയും. ഈ വിധത്തിൽ ഒരു നിശ്ചിത പരിപാടിയനുസരിച്ചുള്ള പ്രാർത്ഥനാ ജീവിതം ആരംഭിച്ചതിനെ തുടർന്നു എന്റെ ദൈവ വിശ്വാസം തന്നെ വളരെയധികം വർദ്ധിച്ചു. മാത്രമല്ല വേദപുസ്തകത്തിൽ മറഞ്ഞു കിടന്നതും ഇത്രനാളും എനിക്കജ്ഞാതമായിരുന്നതുമായ പല സത്യങ്ങളെ ദൈവം എനിക്കു വെളിപ്പെടുത്തിത്തരുന്നതായും എനിക്കനുഭവപ്പെട്ടു. എന്റെ ആത്മീയ ജീവിതത്തിന്റെ വളർച്ചയുടെ ഒന്നാമത്തെ ഉന്നത തലത്തിൽ ഞാൻ എത്തിക്കഴിഞ്ഞതായി എനിക്കു ബോദ്ധ്യമായി. ഒരു പ്രാർത്ഥനാ ജീവിതം ആരംഭിച്ചതിനു ശേഷമാണു് ഞങ്ങളുടെ വിവാഹ ജീവിതത്തിനും കുടുംബ ജീവിതത്തിനും ഒരു പുതിയ ജീവനും ശക്തിയും ഉള്ളതായി അനുഭവപ്പെട്ടതു്. ദിവസവും അതിരാവിലെയുള്ള പ്രാർത്ഥനയും വേദപുസ്തക വായനയും പ്രയാസങ്ങളുടെയും പ്രതിബന്ധങ്ങളുടെയും മദ്ധ്യത്തിൽ ആത്മധൈര്യം കൈവിടാതെ ഉറച്ചു നിൽക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു കഴിവു് എന്റെ ഭർത്താവിനു പ്രദാനം ചെയ്തു. ഇതു ഏറ്റവും അധികമായി അദ്ദേഹം പ്രകടമാക്കിയതു 1936—ൽ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാരാൽ ഒരു തടവുകാരനായി പിടിക്കപ്പെട്ടപ്പോളാണു്. ചൈനയിലെ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റു നേതാക്കന്മാരുമായി രഹസ്യബന്ധം പുലർത്തിപ്പോന്ന ചില സൈനികോദ്യോഗസ്ഥന്മാരാണു് ചിയാങ്ങ് കൈഷക്കിനെ തടവുകാരനായി പിടിച്ചതു്. തടവുകാരനായി പിടിക്കപ്പെട്ടപ്പോഴും മുറിവേറ്റപ്പോഴും ഏതു നിമിഷത്തിലും താൻ വധിക്കപ്പെടാം എന്നു സംശയിക്കത്തക്ക ഒരു സാഹചര്യത്തിൽ കഴിയേണ്ടി വന്നപ്പോളും എന്റെ ഭർത്താവിനു അശേഷം ഭയമോ ഭീരുത്വമോ ഇല്ലാതെ ഉറച്ചു നിൽക്കുവാൻ തക്ക ആത്മ ധൈര്യവും വിശ്വാസവും കൈവന്നതു ഞങ്ങളുടെ പ്രാർത്ഥനാ ജീവിതത്തിന്റെ ഫലമായിട്ടത്രെ. ബന്ധനസ്ഥനായതിനെത്തുടർന്നുള്ള ആദ്യത്തെ പത്തു ദിവസത്തേക്കു് എന്റെ ഭർത്താവിനെപ്പറ്റിയുള്ള യാതൊരു വിവരവും വെളിപ്പെടുത്താതെ അദ്ദേഹത്തെപ്പറ്റിയുള്ള സകല വിവരവും കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാർ വളരെ രഹസ്യമായിത്തന്നെ സൂക്ഷിച്ചു. ലോകം അദ്ദേഹത്തെപ്പറ്റി വളരെയധികം ഉൽകണ്ഠ പ്രകടിപ്പിച്ചു. എത്രയും നേരത്തെ അദ്ദേഹത്തെ സുരക്ഷിതനാക്കിത്തീർക്കണം എന്നു് ചൈനയിലെ ജനങ്ങളിൽ വലിയൊരു ഭാഗം മുറവിളി കൂട്ടി. എന്റെ ഭർത്താവിനോടൊന്നിച്ചു ഏതു ക്ലേശവും സഹിക്കുവാൻ തന്നെ തയ്യാറായി. ഞാൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അടുക്കലേക്കു, (സിയാനിലേക്കു) വിമാനത്തിൽ പറന്നെത്തി. തന്റെ മുറിവുകൾ സുഖപ്പെട്ടതിനു ശേഷം, ഒരു ദിവസം രാവിലെ താൻ വേദപുസ്തകം വായിച്ചപ്പോൾ തന്നെ ഏറ്റവും അധികം ആകർഷിച്ച ഒരു വേദഭാഗം എന്റെ ഭർത്താവു എന്റെ ശ്രദ്ധയിൽ കൊണ്ടു വന്നു. ("വിശ്വാസത്യാഗിനിയായ മകളെ നീ എത്രമാത്രം ഉഴന്നു നടക്കും? യഹോവ ദേശത്തു ഒരു പുതുമ സൃഷ്ടിക്കുന്നു. സ്ത്രീ പുരുഷനെ ചുറ്റി പരിപാലിക്കും." യെറമ്യാ: 31—22) ഈ ഭാഗം എന്റെയും എന്റെ ഭർത്താവിന്റെയും വിശ്വാസത്തെ എന്തുമാത്രം വർദ്ധിപ്പിച്ചു എന്നുള്ളതു വിവരിക്കുക അസാദ്ധ്യം. അങ്ങിനെ പ്രയാസങ്ങളുടെയും പ്രതികൂല സാഹചര്യങ്ങളുടെയും മദ്ധ്യത്തിൽ ഞങ്ങളെ ധൈര്യപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നതു ദൈവ വചനം ഒന്നു മാത്രമായിരുന്നു. ചൈനാ ജപ്പാൻ യുദ്ധ കാലത്താണു് അതു് ഏറ്റവും അധികമായി എനിക്കനുഭവവേദ്യമായതു്.

ചൈനായുടെ പുതിയ തലസ്ഥാനമായ ചുങ്കിങ്ങിലേക്കുള്ള കുടിയേറ്റമാണു ലോക ചരിത്രത്തിൽ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതിനേക്കും വലിയ കുടിയേറ്റം. സമുദ്രതീരത്തുനിന്നു ആയിരത്തിനാനൂറു മൈൽ ഉള്ളിലേക്കു് ഉന്നതങ്ങളായ പർവ്വത നിരകളെ തരണം ചെയ്തു് ലക്ഷക്കണക്കിനാളുകൾ യാത്ര ചെയ്യുക എന്നുള്ളതു് എന്തുമാത്രം ക്ലേശകരമെന്നു വിവരിക്കുന്നതിൽ ഉചിതം ഊഹിച്ചു കൊള്ളുകയാണു്. ഈ പുതിയ തലസ്ഥാന നഗരിയിൽ ഏഴു കൊല്ലം കഴിച്ചു കൂട്ടിയതു എപ്പോഴും മരണ ഭീതിയോടെയാണു്. ആയിരക്കണക്കിനു ശത്രുവിമാനങ്ങൾ ഈ സ്ഥലത്തെ തുടർച്ചയായി ആക്രമിച്ചു കൊണ്ടിരുന്നു. വെളിയിൽ കഴിച്ചു കൂട്ടിയതിനേക്കാൾ ഏറെ സമയം വിമാനാക്രമണങ്ങളിൽ നിന്നും രക്ഷപെടുവാനുള്ള ഭൂഗർഭസങ്കേതങ്ങളിലായിരുന്നു കഴിച്ചു കൂട്ടിയതു. ഭൂഗർഭ സങ്കേതങ്ങളിൽ, മുകളിൽ നിന്നും ഇരുവശങ്ങളിൽ നിന്നും വെള്ളം ഇറ്റിറ്റു വീണു കൊണ്ടിരുന്നു. മാരകമായ വിഷവായു ആ ഭൂഗർഭ സങ്കേതജീവിതത്തെ ഏറ്റവും ഭയങ്കരവും ഭയാനകവും ആക്കിത്തീർത്തു. ചിലപ്പോഴത്തെ തുടർച്ചയായുള്ള വിമാനാക്രമണത്താൽ ഭക്ഷണം പാകം ചെയ്യുകപോലും അസാദ്ധ്യമായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ടു്. ചന്ദ്രികയുള്ള രാത്രികളിൽ ശത്രു വിമാനപ്പറ്റങ്ങൾ കടലിലെ തിരമാലകൾ പോലെ തുടർച്ചയായുള്ള ആക്രമണത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടിരുന്നു. ഞങ്ങളുടെ അസ്ഥികളും സിരകളും ഈ വിധത്തിലുള്ള ജീവിത ക്ലേശത്താൽ വേദനിച്ചു തുടങ്ങി. തുടർച്ചയായുള്ള വിമാനാക്രമണത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം ഞങ്ങളുടെ ആത്മവീര്യത്തെ കെടുത്തുക എന്നുള്ളതായിരുന്നു. പക്ഷെ എന്റെ ദൈവവിശ്വാസവും പ്രാർത്ഥനാ ജീവിതവും മേൽ വിവരിച്ച രീതിയിലുള്ള സാഹചര്യത്തിലും എന്റെ ആത്മ ധൈര്യം കൈവെടിയാതെ ഉറച്ചു നിൽക്കുവാനുള്ള കഴിവിനെ പ്രദാനം ചെയ്തു.

(വിവർത്തകൻ എൻ. എ. കുഞ്ഞൻ)

—0—

അസ്സീസിയിലെ ഫ്റാൻസിസ് 48

# പരിത്യക്തനായ നേതാവ്

(എം. കുര്യൻ, കോതമംഗലം)

കർദ്ദിനാൾ ഫ്റാൻസിസിനെ ആളയച്ചു വരുത്തി. വളരെ മധുരമായ സ്വരത്തിൽ അദ്ദേഹം കാര്യങ്ങൾ വിശദീകരിച്ചുകൊടുത്തു.

"എൻെറ പ്രിയ സ്നേഹിതാ, നീയൊരു കവിയാണ്", കർദ്ദിനാൾ സംസാരിച്ചുതുടങ്ങി. ഫ്റാൻസിസിൻെറ പഴുത്തു വീർത്ത കണ്ണുകൾ മൂടിക്കെട്ടിയിരിക്കയാണ്. സഹോദരൻ പീററർ അദ്ദേഹത്തിൻെറ കൈയിൽപിടിച്ചിട്ടുണ്ട്. കുഞ്ഞിക്കൂടിയിരിക്കുന്ന ആ ദയനീയരൂപത്തെ നോക്കി യൂഗോലിനോ തുടന്നു:

"ഇപ്പറയുന്നതെല്ലാം അങ്ങേ സംബന്ധിച്ചോ, വേറെ പത്തു പന്ത്രണ്ടു പേരെ സംബന്ധിച്ചോ ശരിയായിരിക്കാം. എന്നാൽ ആയിരക്കണക്കിനാളുകളുടെ കാര്യത്തിൽ അതൊരിക്കലും പ്രായോഗികമല്ല. നാം ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം പ്രായോഗികമായി ഇക്കാര്യത്തിൽ എന്തെങ്കിലും ചെയ്യേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അങ്ങയുടെ ആദർശത്തിനു കൈത്തോടുകൾ വെട്ടി ബഹിർഗ്ഗമനമാർഗ്ഗം നൽകുക. അല്ലാത്തപക്ഷം അതു വേദവൈപരീത്യത്തിൽ ചെന്നു കലാശിക്കും. അങ്ങനെ സംഭവിക്കാൻ അനുവദിച്ചുകൂടാ. അങ്ങയുടെ ആദർശം അതിമധുരമാണ്. അത് എല്ലാ ആദർശങ്ങളേക്കാളും വിശിഷ്ടമാണ്. പക്ഷേ അലഞ്ഞു തിരിഞ്ഞ് ഒററതിരിഞ്ഞു നടക്കുന്ന ഒരു തേനീച്ചയെക്കൊണ്ട് എന്തുപ്രയോജനം? കൂട്ടിൽ മാത്രമെ തേനുണ്ടാക്കാനാവൂ. സമൂഹത്തെ ശുദ്ധീകരിച്ച്, പാററിക്കൊഴിച്ചെടുക്കാൻ കാലമായി. അലസരും പ്രയോജനശൂന്യരുമായ അംഗങ്ങളെ പുറംതള്ളണം. അതിലേക്കു ശിക്ഷണവും ഒരു നിശ്ചിതകാലത്തെ പ്രാരംഭ പരിശീലനവും അത്യന്താപേക്ഷിതമാണ്. ശരിയായിനയിക്കുന്നപക്ഷം സഭയേയും ലോകത്തേയും രക്ഷിക്കാൻ അങ്ങയുടെ ആദർശം സമർത്ഥമാണ്. നമ്മുടെ ഈ കാലഘട്ടത്തിലെ അന്ധകാരനിബിഡമായ നിശീഥിനിയിൽ അതൊരു ജ്വലിക്കുന്ന ജ്യോതിസ്സായിരിക്കും. അത്രമാത്രംകൊണ്ട് അങ്ങേയ്ക്കു തൃപ്തനായിക്കൂടേ? മനുഷ്യാ, എന്തൊരു മഹൽക്കാര്യമാണത്! ഇങ്ങനെയൊരു ഉദ്ദേശം സാധിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി അങ്ങയെ ലോകത്തിലേക്കയച്ചതിനു ദൈവത്തിനു നന്ദി പറയുക. സ്വന്തം രക്ഷ മാത്രമേ അങ്ങ് ആഗ്രഹിക്കുന്നുള്ളുവോ? വ്യക്തി സമുദായത്തിനുവേണ്ടി ബലിയർപ്പിക്കപ്പെടണ്ടേ? അങ്ങയുടെ ത്യാഗംതന്നെ അങ്ങയുടെ ആദർശത്തിൻെറ വിജയവൈജയന്തിയാണ്. എന്തു ത്യജിക്കുവാനാണ് അങ്ങയോടാവശ്യപ്പെടുന്നത്? ചിറകു വച്ച സ്വാതന്ത്ര്യം? അതിനിയും മാനുഷികമായ സ്വാതന്ത്ര്യം മാത്രമാണ്—ആത്മീകമല്ല. അങ്ങയുടെ പ്രകൃതി പരിഗണിക്കുമ്പോൾ, അതുതന്നെ വലിയ ഒരു സംഗതിയാണ്. എന്നാൽ അവിടെയും അങ്ങയുടെ മഹിമ സ്വയം പ്രകാശിക്കാതിരിക്കയില്ല."

"അതു സുവിശേഷത്തിനനുരൂപമല്ല" ഫ്റാൻസിസ് എതിർത്തു.

"യേശു ത്യാഗവും വിനയവും ആവശ്യപ്പെടുമ്പോൾ അതു കേട്ടനുസരിക്കുന്നതിനെക്കാൾ മെച്ചമായി ഒരുവനു സുവിശേഷപ്രകാരം ജീവിക്കാനൊക്കുമോ? വിനയമാണ് അങ്ങയുടെ ഏററവും വലിയ ധനം. ഇന്നത്തെക്കാൾ കൂടുതൽ പ്രകാശമുള്ള ഒരു മാതൃക അതിനു നൽകാൻ അങ്ങേയ്ക്കു കഴിയുമോ? ഫ്റാൻസിസ്, അങ്ങു വളരെ ചുരുങ്ങിയ ഒരു കാഴ്ചപ്പാടിൽ കാര്യങ്ങൾ കണ്ടാൽ പോരാ. ഞങ്ങൾ ആരംഭിച്ച പരിഷ്ക്കാരനടപടികൾ പൂർണ്ണമായിട്ടില്ല. അതു ധൃതഗതിയിൽ ചെയ്യേണ്ടിവന്നു. അനേകം പേർ പൊഴിഞ്ഞുപൊയ്ക്കൊണ്ടിരുന്നു. ഞങ്ങൾ തെററു ചെയ്തുവെന്നു ഞാൻ സമ്മതിക്കുന്നു. ഞാനും ഒരു മനുഷ്യൻ മാത്രമാണ്. ബോളോഗ്നായിലെ മന്ദിരം സഭ വകയാണെങ്കിലും അതു വിട്ടു പുറത്തു പോകാൻ സഹോദരങ്ങളോടു ആജ്ഞാപിച്ച കൃത്യത്തെ ഞാൻ ശരിവയ്ക്കുന്നു. പുതിയ നിയമാവലി നടപ്പിലാക്കുന്നതിൽ സഹോദരന്മാർ സ്വല്പം അതിരു കടന്നു പ്രവർത്തിച്ചിരിക്കാമെന്നും ഞാൻ സമ്മതിക്കുന്നു. ഞങ്ങൾക്കു കുറച്ചുകൂടി സാവകാശം നൽകുക. അങ്ങ് എന്നെ വിശ്വസിക്കുന്നപക്ഷം എല്ലാം ഒടുവിൽ മംഗളമായി പരിണമിക്കുമെന്നു ഞാൻ ഉറപ്പുതരുന്നു. നിർബന്ധിച്ച് ക്ലാരയുടെ മേൽ വസ്തുവകകൾ വച്ചുകെട്ടിയത് തെററായിപ്പോയെന്നു ഞാൻ സമ്മതിക്കുന്നു. ഇന്നുമുതൽ പരിപൂർണ്ണ ദാരിദ്ര്യത്തിൽ കഴിയുന്നതിനു ആ സഹോദരിക്കു സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ടായിരിക്കും. നാം ഇനിയും പുതിയ അടിസ്ഥാനങ്ങളിൽ കെട്ടുപണിചെയ്യും. അങ്ങയുടെ ആദർശങ്ങളൊന്നും തന്നെ ബലികഴിക്കപ്പെടുകയില്ല. ഒരു കാര്യം മാത്രം. അതിനെ ഞങ്ങൾ ശരിയായി സജ്ജീകരിച്ചു, സ്വരൂപിച്ചുപയോഗിക്കും. അങ്ങയുടെ ആത്മാവ്, പുളിപ്പുപിണ്ഡത്തെയെന്നവണ്ണം, ഈ പ്രസ്ഥാനത്തിനു മുഴുവൻ ജീവൻ നൽകണം. അങ്ങയുടെആശയങ്ങൾഎന്തൊക്കെയാണെന്നു പറഞ്ഞാൽമാത്രം മതി. അവ ഒരുകാലത്തും നശിച്ചുപോകാതെ സുരക്ഷിതമായിരിക്കത്തക്കവണ്ണം ഞാൻ വേണ്ടതു പ്രവർത്തിച്ചുകൊള്ളാം. അതുകൊണ്ടു ഞാൻ ഒരഭ്യർത്ഥന അങ്ങയുടെ മുമ്പിൽ വയ്ക്കുന്നു. അടുത്ത ചാപ്റ്റർ സമ്മേളനത്തിനു മുമ്പ്, ഇക്കാര്യങ്ങളെല്ലാം മനസ്സിൽ വച്ചുകൊണ്ടു ഒരു പുതിയ നിയമാവലി എഴുതിയുണ്ടാക്കണം—സഹോദരന്മാർക്കിടയിൽ സമാധാനം പുനഃസ്ഥാപിക്കാനും മററുള്ളവർക്കു സമൂഹത്തിൽ ചേരാൻ പ്രചോദനം നൽകാനും പര്യാപ്തമായ ഒരു നിയമാവലി. അതു ചെയ്യാൻ അങ്ങേയ്ക്കു കഴിയും. അങ്ങയുടെ പ്രത്യാഗമനത്തിൽ രാജ്യമെല്ലാം ഒന്നടങ്കം സന്തോഷിക്കുകയാണ്.

ജനങ്ങൾ അങ്ങയെ ശ്രദ്ധാപൂർവം കേൾക്കും. അങ്ങയുടെ കൈയിലാണ് ഇന്നത്തെ വിഷമസ്ഥിതിക്കു പരിഹാരം. ഈ ത്യാഗമനുഷ്ഠിക്കുന്നതിനു അങ്ങു വിസ്സമ്മതിക്കുന്ന പക്ഷം ഫ്റാൻസിസ്കൻ സമൂഹം തുലയും, അതോടൊപ്പം ലോകവും.”

നിശ്ശബ്ദത. ഫ്റാൻസിസ് ഒരു ശിലാപ്രതിമ കണക്കെ തരിച്ചിരുന്നുപോയി. ക്ഷീണിച്ചുപരവശനായ കർദ്ദിനാൾ നെററിയിലെ വിയർപ്പു തുടച്ചു കളഞ്ഞു. മുറിയിൽ എഴുന്നേററു ഉലാത്താനാരംഭിച്ചു. ഫ്റാൻസിസ് അനങ്ങുന്നില്ല. ആ ഹൃദയം വിങ്ങിപ്പുകയുകയാണ്. ദീർഘിച്ചുപോകുന്ന ആ നിശ്ശബ്ദത കർദ്ദിനാൾ തിരുമേനിക്കു ദുസ്സഹമായിത്തുടങ്ങി.

“സഹോദരമന്ദിരം” സഹോദരന്മാരുടെ വകയല്ലെന്നും, അതിന്റെ ഉടമസ്ഥാവകാശം തനിക്കാണെന്നും, കർദ്ദിനാൾ പ്രസ്താവിച്ചതോടെ ഫ്റാൻസിസിനു ഒന്നും മിണ്ടാൻ പാടില്ലാതായി. പോർട്ട്യുങ്കുലയിൽവച്ചു നിരുന്മേഷനായി പുതിയ ശിലാമന്ദിരത്തിന്റെ മേൽപ്പുരയിൽ നിന്നു ഇറങ്ങി വന്നതുപോലെ, ഫ്റാൻസിസ് ഇവിടെ കർദ്ദിനാളിന്റെ മുടന്തൻ ന്യായങ്ങൾ കേട്ട്, നിർവീര്യനായി, ബോളോഗ്നാ വിട്ടു.

X X X X

ശസ്ത്രക്രിയാനന്തരം ഔഷധവീര്യത്തിൽ നിന്നു വിമുക്തനാവുന്നതോടെ രോഗിക്ക് ക്രമേണ സുബോധം തെളിയുന്നതു പോലെ, ഫ്റാൻസിസിന്റെ യഥാർത്ഥ വ്യക്തിത്വം ക്രമേണയായി വേദനയോടെ തിരികെ വന്നു. തന്റെ സ്വഭാവത്തിൽ അത്യുത്തമമായുള്ളതിനോട് താൻ പാപം ചെയ്തുവെന്ന് അദ്ദേഹം അറിഞ്ഞു. തെററായ മാർഗ്ഗത്തിൽ ചരിച്ചുപോയതിൽ അദ്ദേഹം ഖേദിച്ചു. എതിർപ്പിനെ നേരിടേണ്ടതു് ആ വിധത്തിലല്ല. തന്റെ സമൂഹത്തിൽ വളർന്നുവരുന്ന വൈരുദ്ധ്യങ്ങളും ഛിദ്രവാസനകളും എങ്ങനെ അഭിമുഖീകരിക്കുമെന്നതാണു പ്രശ്നം. അക്കാര്യത്തിൽ ഇനിയും ശങ്കകളും അനിശ്ചിതത്വവുമായി നാളുകൾ നീട്ടിയിട്ടു കാര്യമില്ല.

ഏതു തിന്മ പരിഹരിക്കാൻ നാം പ്രതികാരത്തിനൊരുമ്പെടുന്നുവോ, അതോടെ തിന്മ വർദ്ധിക്കുകയേയുള്ളു. ബലപ്രയോഗത്തിന്റെ ആത്യന്തികഫലം പരാജയം മാത്രമായിരിക്കും. ഏകാന്തതയിൽ ഫ്റാൻസിസ് ഈ വാസ്തവത്തിന്റെ നേർക്കു സൂക്ഷിച്ചു നോക്കി. സമരം ചെയ്യാനും അക്രമം പ്രയോഗിക്കാനും വിസമ്മതിക്കുക, അതു ശത്രുവിനു വിജയം വിളിച്ചുകൊടുക്കുന്നതിനും തുല്യമാണെന്നു തോന്നിയേക്കാം. പക്ഷേ, സമരം ചെയ്യുന്നതും അക്രമം പ്രവർത്തിക്കുന്നതും, ഉദ്ദേശിക്കുന്നതിന്റെ വിപരീതഫലം മാത്രമേ ചെയ്യുകയുള്ളു. ബോളോഗ്നായിൽ വച്ചുണ്ടായ തന്റെ രോഷം നന്മയേക്കാളേറെ ദോഷം വരുത്തിവെച്ചതായി ഫ്റാൻസിസിനു ബോദ്ധ്യപ്പെട്ടു. ദോഷം മാത്രമോ? താൻ അനേകവർഷങ്ങളായി തന്റെ മക്കൾക്കുവേണ്ടി കഷ്ടപ്പെട്ടു പണിതുയർത്തിക്കൊണ്ടു വന്ന ആദർശം അപരിഹാര്യമാം വിധം തകർന്നുപോയിക്കാണുമെന്നു അദ്ദേഹം സംശയിച്ചു. “ദൈവം എന്നോടു ക്ഷമിക്കട്ടെ, എന്റെ കുററംകൊണ്ടു ഈ ചെറിയവരിലൊരുവൻ കാലിടറിവീഴുന്നുവെങ്കിൽ ആ കുററ എന്റെ മേൽ വീഴട്ടെ,” ഫ്റാൻസിസ് മനംനൊന്തു പ്രാർത്ഥിച്ചു.

ഫ്റാൻസിസ് കൂടുതലായി ചിന്തിക്കുന്തോറും ഒരു വാസ്തവം കൂടുതൽ വ്യക്തമായിത്തുടങ്ങി. തന്റെ സ്വന്തം ആയുധങ്ങളുപയോഗിച്ചു ശത്രുവിനെ എതിരിടുന്നതു് തന്റെ യജമാനനായ ക്രിസ്തുവിനെ ഒററിക്കൊടുക്കുന്നതിനു തുല്യമായിരിക്കും. ഒരു പക്ഷെ, യരുശലേമിലെ പാർപ്പിടങ്ങൾക്കിടയിലൂടെ വളഞ്ഞു തിരിഞ്ഞു കിടക്കുന്ന ‘ശോകപഥം’ അദ്ദേഹം വീണ്ടും മനോ മുകുരത്തിൽ ദർശിച്ചിരിക്കാം. കുരിശു ചുമന്നുകൊണ്ട് മുമ്പോട്ടു പോകുന്ന നാഥൻ തന്റെ നേർക്കു് തിരിഞ്ഞ് ഇപ്രകാരം പറയുന്നതായി ഫ്റാൻസിസിനു തോന്നി. “എന്റെ മകനെ, നീ ജീവിതമാതൃക കൊണ്ടും സൽപ്രേരണകളാലും പഠിപ്പിച്ചാൽ മതി. അക്രമ പ്രയോഗമോ കോപ കലുഷിതമായ ശിക്ഷാരീതികളോ നീ അവലംബിക്കരുത്. ഫ്റാൻസിസേ, ശ്രദ്ധിക്കുക. കാണുന്നതിനു് കണ്ണും കേൾക്കുന്നതിനു ചെവിയും നിനക്കു ലഭിച്ചിട്ടുണ്ടു. സമരം നടത്തി സമാധാനം ഉണ്ടാക്കാൻ നിന്നേക്കൊണ്ടു സാദ്ധ്യമല്ല. അക്രമം കൊണ്ടു സൗമ്യതയോ പ്രതികാരം കൊണ്ടു സ്നേഹശീലമോ രോഷം കൊണ്ടു് പാപക്ഷമയോ പഠിപ്പിക്കാനും സാധ്യമാവുകയില്ല. നിനക്കു പിടിച്ചടക്കേണ്ട കോട്ട ഹൃദയമാണ്. മർദ്ദനവും പ്രതികാര നടപടികളും മുഖേന ഇതുവരെ ആരും അതു നേടീട്ടില്ല. ഈ ദൃശ പ്രവൃത്തികൾ നിനക്കെതിരായുള്ള പ്രതിരോധ നടപടികൾ ശക്തീകരിക്കാൻ മാത്രമേ ഉതവുകയുള്ളു. സ്നേഹത്തിന്റെ ക്രമാനുഗതമായ ആക്രമണത്തിനു മാത്രം ഭേദിക്കാൻ കഴിയുന്ന കോട്ടയാണതു്. നിനക്കു നല്ലതു വരട്ടെ. ഞാൻ ഗോൽഗോഥായിലേക്കു നടക്കുകയാണ്. സൽഭാഗ്യവും വിജയവും നിന്നോടുകൂടിയിരിക്കട്ടെ. നീ ഉയർത്തപ്പെട്ടമ്പോൾ, മററുള്ളവരെ നിങ്കലേക്ക് ആകർഷിക്കും”.

പത്രോസിന്റെ വാക്കുകളിൽ, അനുതാപ വിവശനായ ഫ്റാൻസീസ് പ്രതിവചിച്ചു: “കർത്താവേ എന്നെ വിട്ടു പോകണമേ, ഞാൻ പാപിയായോരു മനുഷ്യനാകുന്നു”

പാപം ചെയ്തു അനുതപിച്ചതിനു ശേഷമാണ് മിക്കപ്പോഴും മനുഷ്യർ ക്രിസ്തു തങ്ങൾക്കെത്രയോ വിലപ്പെട്ടവനാണെന്നു മനസ്സിലാക്കുന്നതു്. അതോടെ ക്രിസ്തുവിനെ കൂടുതലായി സ്നേഹിക്കുന്നതിനും, ആ സ്നേഹത്തിനു പാത്രീഭൂതനായി തീരുന്നതിനും പൂർവവൽ ഉൽസാഹിക്കും.

സഹോദരന്മാരാൽ ഹേമം ചെലുത്തി അവരെ സ്വാഭീഷ്ടത്തിനു വിധേയരാക്കുന്ന മാർഗ്ഗം ഫ്റാൻസീസ് പരിത്യജിച്ചു. സൗമ്യമായ ശാസനകൾ മാത്രം, തന്റെ നിലപാട് സുവ്യക്തമായും സംശയ രഹിതമായും വ്യക്തമാക്കുന്ന ഒരു പ്രസ്താവന, പിന്നീട് തന്റെ ജീവിത ദൃഷ്ടാന്തം: അത്രമാത്രമേ വേണ്ടൂ. തന്റെ ആദർശം കാണാൻ കണ്ണുള്ള ചുരുക്കം ചിലർ ഉടൻ തന്നെ അനുഗമിച്ചുകൊള്ളും. മററുള്ളവർ—, അതേ, അവരും ഒരു ദിവസം അതു കണ്ടുകൊള്ളുമെന്നു പ്രതീക്ഷിച്ച് ദീപം കൊളുത്തിപ്പിടിക്കണം.

അവരുടെ ഉദ്ദേശം ഫ്റാൻസീസ് വ്യക്തമായി കണ്ടു, അതദ്ദേഹത്തെ വേദനിപ്പിച്ചു. തന്നെ കേവലമൊരു നാമമാത്ര മേധാവിയാക്കി വയ്ക്കുന്നതിനാണ് അവരുടെ ഉദ്ദേശം. തങ്ങളെ ഭരിക്കുന്നതിനു് പ്രായോഗികമതിയും ലോകദൃഷ്ട്യാ ബുദ്ധിമാനുമായ ഒരാളെയാണവർക്കാവശ്യം. പാർക്കുന്നതിനു സാമാന്യം തരക്കേടില്ലാത്ത വീടുകളും പഠിക്കുന്നതിനു് നല്ല ലൈബ്രറികളും, ആകുലചിന്തയിൽ നിന്നു വിമുക്തി നൽകത്തക്കവണ്ണം സാമാന്യം തരക്കേടില്ലാത്ത പൊതു സ്വത്തും കൈവശം വയ്ക്കാൻ അനുവദിക്കുന്ന ഒരു ഭരണാധികാരി. സഭ, ദയാപുരസ്സരം, പ്രോത്സാഹ

(ശേഷം 8–ാം പേജിൽ)

| | ഒക്ടോബർ | കന്നി |
|---|---|---|
| ഞായർ | 9 | 23 |
| തിങ്കൾ | 10 | 24 |
| ചൊവ്വാ | 11 | 25 |
| ബുധൻ | 12 | 26 |
| വ്യാഴം | 23 | 27 |
| വെള്ളി | 24 | 28 |
| ശനി | 25 | 29 |

**Thought for the Week**

There are four requisites of life which are given by the bounty of God- air, light land and water- These exist before man's labour is expended upon them, and upon air and light man can do nothing except spoil them.

Archbishop Temple.

THE CHURCHWEEKLY

## സർവോദയം

മഹാത്മജിയുടെ സന്ധ്യാപ്രാർത്ഥനാ പ്രസംഗങ്ങളെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്ന ആദ്ധ്യാത്മിക പ്രചോദകങ്ങളായ പ്രഭാഷണങ്ങളാണ് മഹത്തായ ഭൂദാന യജ്ഞ സംരംഭത്തിന്റെ നേതൃത്വം വഹിക്കുന്ന വിനോബജി അദ്ദേഹത്തിന്റെ പര്യടനവേളകളിൽ നൽകിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതു്. നാം ഇൻഡ്യയിൽ ഇപ്പോൾ ദർശിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന സർവോദയപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ മർമ്മം എന്താണെന്നു നിസ്തുലവും ലളിതസുന്ദരവുമായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാഷാരീതിയിൽത്തന്നെ വിശദീകരിക്കുന്നതിങ്ങനെയാണ്:—

സർവോദയത്തിൽ എല്ലാവർക്കും തുല്യനില സിദ്ധിക്കുന്നു. എല്ലാവരും പരസ്പരം സഹോദരീസഹോദരന്മാരായിത്തീരുന്നു. ഒരാൾ വലിയവനെന്നോ മറോരാൾ ചെറിയവനെന്നോ പറയുവാൻ ഇടവരില്ല. വൈഷ്ണവന്മാരിൽ ഓരോ യഥാർത്ഥ ഭക്തനും വിചാരിക്കുന്നതു ഞാൻ ഭക്തനും എല്ലാവരിലും ഹീനനും എല്ലാവരും എന്നെക്കാൾ ശ്രേഷ്ഠരുമാണെന്നാണ്. അതുപോലെതന്നെ സർവോദയത്തിന്റെ ഭക്തനും താൻ ഏററവും ഹീനനും എല്ലാവരും തന്നെക്കാൾ ശ്രേഷ്ഠരുമാണെന്നാണു വിചാരിക്കുന്നതു്. സർവോദയത്തിന്റെ അർത്ഥം "എല്ലാവർക്കും സുഖം ലഭിക്കണം, എല്ലാവർക്കും സുഖം ലഭിച്ച ശേഷമേ എനിക്കു സുഖം വരേണ്ടൂ. എല്ലാവർക്കും ഭക്ഷിക്കാൻകിട്ടട്ടെ. എന്നിട്ടു് എനിക്കു ഭക്ഷണം കിട്ടിയാൽ മതി എന്നാണു സർവോദയത്തിന്റെ പ്രതിരൂപം. സർവോദയത്തിന്റെ മാതൃക വീട്ടിലെ അമ്മയാണ്. സർവോദയത്തിന്റെ പാഠം വിനോബയല്ല പഠിപ്പിക്കുന്നതു്. ആ പാഠം ഓരോ വീട്ടിലും അമ്മ അവളുടെ മക്കൾക്കു് നൽകിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നുണ്ടു്. ഓരോ മാതാവും അവളുടെ കുട്ടികൾക്കു മുലപ്പാലോടുകൂടി സർവോദയപാഠവും നൽകുന്നുണ്ടു്. അമ്മ വീട്ടിലുള്ള എല്ലാവർക്കും ഭക്ഷണം കൊടുത്തശേഷമാണു ഭക്ഷിക്കുന്നതു്. അമ്മ അംഗീകരിക്കുന്ന ഈ വൃത്തിതന്നെയാണു സർവോദയത്തിലും അംഗീകരിക്കേണ്ടതു്. അങ്ങനെ സർവോദയത്തിന്റെ പ്രതിരൂപവും ഗുരുവുമായ മാതാവു് ഓരോ വീട്ടിലും സ്ഥിതിചെയ്യുമ്പോൾ സർവോദയ സിദ്ധാന്തത്തെപ്പററി ശരിയായി മനസ്സിലാക്കുക പ്രയാസമുള്ള കാര്യമൊന്നുമല്ല.

മനുഷ്യരിൽ പരമാർത്ഥ ഭാവന അല്പമേ ഉള്ളു, സ്വാർത്ഥഭാവനയാണ് അധികമുള്ളതു് എന്നു ഞാൻ കരുതുന്നില്ല. മനുഷ്യനെ സംബന്ധിച്ചു് ഇങ്ങനെ ധരിച്ചിരിക്കുന്നതു തീരെ അബദ്ധമാണെന്നാണു ഞാൻ പറയുന്നതു്. മനുഷ്യൻ സമുദായത്തിനുവേണ്ടി സർവസ്വവും ത്യജിക്കുകയെന്നുള്ളതിലാണ് അവന്റെ സ്വാർത്ഥം അടങ്ങിയിരിക്കുന്നതു്. മനുഷ്യൻ എത്രത്തോളം മററുള്ളവർക്കുവേണ്ടി ത്യജിക്കുമോ അത്രത്തോളം അവന്റെ സ്വാർത്ഥവും സിദ്ധമാകുന്നതാണ്. അമ്മയ്ക്കു വീട്ടിൽ സർവസ്വത്യാഗത്താൽ ലഭിക്കുന്ന ആനന്ദം മറേറതു സ്വാർത്ഥമോഹിക്കാണ് ഉപലബ്ധമാകുന്നതു് എന്നു ഞാൻ ചോദിക്കുന്നു. അമ്മയോടു ചോദിക്കുക—നിങ്ങൾ ആദ്യം ഭക്ഷിക്കയും പിന്നീടു മക്കൾക്കു ഭക്ഷണം നൽകുകയും ചെയ്താൽ നിങ്ങൾക്കു സുഖം ലഭിക്കയില്ലേ എന്നു്. അമ്മമാർ ഇന്നത്തെ അർത്ഥശാസ്ത്രികളുടെ ശിഷ്യത്വം അംഗീകരിച്ചു് ഈ തരം സ്വാർത്ഥം നടത്തുന്നപക്ഷം അവർക്കു സുഖം ലഭിക്കുന്നതാണോ? അങ്ങനെ ഓരോ വീട്ടിലും പരമാർത്ഥത്തിന്റെ മാതൃക സ്ഥിതിചെയ്യുമ്പോൾ ത്യാഗം ചെയ്യുന്ന വ്യക്തിക്കേ യഥാർത്ഥസുഖം ലഭിക്കുന്നുള്ളുവെന്ന അനുഭവം ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ പിന്നെ ഞാൻ അധികമൊന്നും പറവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നില്ല. വീട്ടിൽനിന്നു നിങ്ങൾ പഠിക്കുന്ന ആനന്ദത്തിന്റെ വിദ്യയും അതിന്റെ യുക്തിയും ഗ്രാമത്തിൽ പ്രയോഗിക്കണം എന്നു മാത്രമാണ് എനിക്കു പറവാനുള്ളതു്. കുടുംബത്തിൽ നിങ്ങൾ ചിന്തിക്കുന്നതു നിങ്ങളെപ്പററിയല്ല, നിങ്ങളുടെ കുടുംബത്തെപ്പററിയാണ്. വീടിനു നിങ്ങൾ ബാധകമാക്കുന്ന ന്യായം സമുദായത്തിനും ബാധകമാക്കണം. അങ്ങനെ ചെയ്താൽ നിങ്ങൾക്കു വളരെ ആനന്ദം ലഭിക്കുന്നതാണ്. അതിനാൽ വ്യക്തിപരമായ ഉടമസ്ഥത ഉപേക്ഷിക്കുന്നതിലാണ് ഇന്ത്യയിലെ ഓരോ മനുഷ്യന്റെയുംസ്വാർത്ഥം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു."

സർവോദയപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ മർമ്മം രണ്ടായിരം കൊല്ലങ്ങൾക്കു മുമ്പ് യേശുക്രിസ്തു ജീവിതത്തിലും ഉപദേശങ്ങളിലും സുവ്യക്തമാക്കിയതു തന്നെയാണ്. ന്യായപ്രമാണങ്ങളിലെ കല്പനകൾ രണ്ടായി സംഗ്രഹിച്ചുകൊണ്ടു അദ്ദേഹം പ്രഖ്യാപിച്ചതു് "നിന്നെപ്പോലെ നിന്റെ അയൽക്കാരനേയും സ്നേഹിക്കണം" എന്നാണ്. എന്നാൽ മററെ കല്പനയാണ് സർവോദയത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനമായിരിക്കുന്നതും ഇരിക്കേണ്ടതും. "നിന്റെ പരിപൂർണ്ണഹൃദയത്തോടും പരിപൂർണ്ണ ആത്മാവോടും പരിപൂർണ്ണ ശക്തിയോടും കൂടി നിന്റെ ദൈവമായ കർത്താവിനെ സ്നേഹിക്കണം" എല്ലാ സ്നേഹത്തിന്റെയും നീരുറവ അതാണ്. അമ്മയുടെ സ്നേഹത്തിൽ അന്തർഭവിച്ചിരിക്കുന്ന സർവോദയ പാഠം ഹൃദയസ്പൃക്കായി വിനോബജി വിവരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഒരു പ്രസിദ്ധ ഇംഗ്ലീഷ്ഗാനത്തിലെ വാചകമിതാണ്.

Can a woman's tender care
Cease towards the child she—
bare
Yes! she may forgetful be
Yet will I remember thee.

"ഒരു സ്ത്രീക്കു അവൾ പത്തുമാസം ചുമന്ന കുഞ്ഞിന്റെ കാര്യത്തിൽ അശ്രദ്ധമായിരിക്കുവാൻ കഴിയുമോ? കഴിയും, ചില അപൂർവസന്ദർഭങ്ങളിൽ അവൾ അങ്ങനെ ആയിരുന്നേക്കാം. എന്നാലും ഞാൻ നിന്നെ വിസ്മരിക്കുകയില്ല."

ആ ഞാൻ യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ ക്രൂശിൽ വെളിപ്പെടുത്തിയ ദൈവത്തിന്റെ സ്നേഹമാണ്. അതിൽ കവിഞ്ഞ ഒരു സ്നേഹപ്രകടനം ലോകം കണ്ടിട്ടില്ല. സർവോദയത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം ദൈവസ്നേഹത്തിലുള്ള ഉറപ്പാണ്. ആ ഉറപ്പാൽ പ്രചോദിതരായി കഴിഞ്ഞ 20 നൂററാണ്ടുകളിൽ അനേകം പേർ ജീവൻ ദാനം ചെയ്ത ചരിത്രമാണ് ക്രിസ്തു

നിഖ്യാ വിശ്വാസ പ്രമാണം :33

# നിബിയന്മാരും ശ്ളീഹന്മാരും മുഖാന്തിരം അരുളിച്ചെയ്തവൻ

(റവ. ഡീക്കൻ. എം. വി. ജോർജ്ജ്എം. ഏ. എസ്. റ്റി. എം)

പഴയ നിയമത്തിന്റെയും പുതിയ നിയമത്തിന്റെയും ദൈവാത്മ നിശ്വാസീയതയെ പരാമർശിക്കുന്ന ഒരു വാചകമത്രെ ഇത്. എല്ലാ തിരുവെഴുത്തും ദൈവ നിശ്വാസീയമാകുന്നു (2 തീമോത്തി 3:16) എന്ന വിശ്വാസത്തിന്റെ ഒരു വ്യാഖ്യാനമത്രെ പരിശുദ്ധാത്മാവ് നിബിയന്മാരും ശ്ളീഹാന്മാരും മുഖാന്തിരം സംസാരിച്ചു എന്നുള്ളത്. അതിന്റെ ശേഷമോ സകല ജഡത്തിന്മേലും ഞാൻ എന്റെ ആത്മാവിനെ പകരും. നിങ്ങളുടെ പുത്രന്മാരും പുത്രിമാരും പ്രവചിക്കും എന്ന യോവേൽ പ്രവാചകന്റെ വാചകം (2:28) പത്രോസ്ശ്ളീഹാ അതെ ആത്മാവിൽതന്നെ ഉദ്ധരിച്ചിരിക്കുന്നതു നോക്കുക. (അ. പ്രവൃത്തി 2:17) പഴയനിയമ പ്രവാചകന്മാരിൽക്കൂടി സംസാരിച്ച ദൈവത്തിന്റെ പരിശുദ്ധ റൂഹാ തന്നെയാണ് പുതിയ നിയമ അപ്പോസ്തലന്മാരിൽക്കൂടിയും സംസാരിച്ചതു്. ആദിമ സഭയിലും പ്രവചനം പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ ദാനങ്ങളിൽ പെട്ട ഒന്നായിരുന്നു. (1 കോരി. 12:10, 29) പുതിയ നിയമ കാലത്തു് ശ്ലീഹന്മാരെ കൂടാതെ പ്രവാചകന്മാർ എന്നൊരു പ്രത്യേക കൂട്ടം ഉണ്ടായിരുന്നതായി പ്രവൃത്തി 11:27, 13:1, 21:10 1 തീമോത്തി 1:18, 4:14 മുതലായവ വായിച്ചാൽ മനസ്സിലാകുന്നതാണ്. കള്ളപ്രവാചകന്മാർ സ്വന്ത ആത്മാവിലോ ദുരാത്മാവിലോ പ്രവചിച്ചപ്പോൾ യഥാർത്ഥ പ്രവാചകന്മാർ എക്കാലത്തും പരിശുദ്ധാത്മാവിൽ പ്രവചിച്ചവരായിരുന്നു.

സീനായി മലയിൽവച്ചു് മോശയോടു് യഹോവ സംസാരിച്ചു എന്നതു് അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്ന പരിശുദ്ധാത്മ നിശ്വാസ്യതയായി വ്യാഖ്യാനിക്കാം. (അ. പ്രവൃത്തി 7:38)

യഹൂദ ജാതിക്കുണ്ടായിരുന്ന പ്രത്യേകതയായി പൗലൂസ് ശ്ളീഹാ എടുത്തുപറയുന്നതു് ദൈവത്തിന്റെ അരുളപ്പാടുകൾ അവരുടെ പക്കൽ സമർപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതു തന്നെയാണ്.(റോമർ 3:2) പഴയ നിയമത്തെ ദൈവത്തിന്റെ അരുളപ്പാടുകൾ എന്നു എബ്രായ ലേഖന കർത്താവു് പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. (എബ്രായർ 5:12) തിരുവെഴുത്തിലെ വചനമൊന്നും സ്വയമായ വ്യാഖ്യാനത്താൽ ഉളവാകുന്നതല്ല എന്നു് ആദ്യംതന്നെ അറിഞ്ഞു കൊള്ളണം. പ്രവചനം ഒരിക്കലും മനുഷ്യന്റെ ഇഷ്ടത്താൽ വന്നതല്ലാ ദൈവ കല്പനയാൽ മനുഷ്യർ പരിശുദ്ധാത്മ നിയോഗം പ്രാപിച്ചിട്ടു സംസാരിച്ചതത്രെ. (2 പത്രോസ് 1:20,21) അതെ ലേഖനത്തിൽ തന്നെ ദൈവകൃപയാലാണ് അപ്പോസ്തോലന്മാരും എഴുതിയതെന്നു് എടുത്തു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. (2പത്രോസ് 3:15,16)യേശുക്രിസ്തുവിനെക്കുറിച്ചുള്ള മർമ്മം എഴുത്തുകാർക്കു വെളിപ്പെടുത്തിയതു് ത്രിത്വത്തിൽ മൂന്നാമനായ പരിശുദ്ധാത്മാവുതന്നെയാണ്. ആ മർമ്മം ഇപ്പോൾ അവന്റെ വിശുദ്ധ അപ്പോസ്തോലന്മാർക്കും പ്രവാചകന്മാർക്കും ആത്മാവിനാൽ വെളിപ്പെട്ടതുപോലെ പൂർവകാലങ്ങളിൽ മനുഷ്യർക്കു അറിയാമായിരുന്നില്ല." (എഫേസ്യർ 3:5) ഇതിൽനിന്നും ക്രമപ്രവൃദ്ധമായ വെളിപ്പാടു് പരിശുദ്ധാത്മാവിൽ നിന്നും ലഭിക്കുന്നു എന്നു മനസ്സിലാക്കാം. ആദിമകാലത്തു അതെ ആത്മാവു തന്നെ പ്രവർത്തിച്ചു എങ്കിലും പ്രസ്തുത പ്രവർത്തന വ്യാപ്തി സ്വീകരിച്ച ആളുകളുടെ തോതനുസരിച്ചു പരിമിതമായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു് വേദപുസ്തകത്തിന്റെ എല്ലാഭാഗവും ഒരുപോലെ ഉന്നതമായ ഡിഗ്രിയിൽആത്മ നിശ്വാസ്യമായിരുന്നുഎന്നു പറയുന്നതു് അത്ര ശരിയാണെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

വേദപുസ്തകത്തിന്റെ ദൈവനിശ്വാസ്യതയെക്കുറിച്ചുള്ള വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ പലതുണ്ടെങ്കിലും അവയെ പൊതുവെ രണ്ടായി തരംതിരിക്കാം. ഒരു കൂട്ടർ അക്ഷരീയമായ വിധത്തിൽ വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നു. തിരുവചനത്തിന്റെ വള്ളിയും പുള്ളിയുംവിടാതെ സകലവും ദൈവാത്മനിശ്വാസ്യമാകയാൽ ഒരുവിധത്തിലുള്ള തെറ്റും വേദപുസ്തകത്തിലില്ല എന്നവർ വാദിക്കുന്നു. ശാബതുമിഷൻ, പെന്തക്കോസ്തുകാർ, യഹോവയുടെ സാക്ഷികൾ മുതലായവർ ഇക്കൂട്ടത്തിൽപ്പെട്ടവരാണെന്നു പൊതുവെ പറയാം. എന്നാൽ സസൂക്ഷ്മം വേദപുസ്തകം പഠിക്കുന്നവർക്കു് ഈ വാദത്തിന്റെ ബലഹീനത വി. വേദപുസ്തകത്തിൽനിന്നുതന്നെ മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണ്. രണ്ടാമത്തെ കൂട്ടർ തിരുവചനത്തിലെ നിത്യസത്യങ്ങൾ ദൈവനിശ്വാസ്യമാണെന്നും തെറ്റിക്കൂടാത്തവയാണെന്നും വാദിക്കുമ്പോൾ മാനുഷികമായ ചില തെറ്റുകൾ തിരുവചനത്തിലുണ്ടെന്നു സമ്മതിക്കുന്നു. ഇതാണു കുറേക്കൂടെ ശരിയായ വാദഗതിയെന്നു സമ്മതിച്ചേ തീരൂ. തിരുവചനം മെക്കാനിക്കലായ രീതിയിൽ യന്ത്രത്തെക്കൊണ്ടു ദൈവം എഴുതിച്ചതല്ല, പിന്നെയോ സ്വാതന്ത്ര്യശക്തിയും തെറ്റുകുറ്റങ്ങളും ഉള്ള മനുഷ്യരെക്കൊണ്ടു് എഴുതിച്ചതാണ്. ആകയാൽ ചരിത്രപരമായോ ഭൂമിശാസ്ത്രപരമായോ വ്യാകരണപരമായോ പരസ്പരവിരുദ്ധങ്ങളായ കാര്യങ്ങൾ വി. വേദത്തിൽ കണ്ടെന്നുവരാം. എന്നാൽ അവയാൽ മ്ളാനമാക്കപ്പെടാത്ത ചില ദൈവികയാഥാർത്ഥ്യങ്ങൾ വി. വേദത്തിൽ വെളിപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടു്. അവയെ ഉദ്ദേശിച്ചാണ് നിബിയന്മാരും ശ്ളീഹന്മാരും മുഖാന്തരം സംസാരിച്ചു എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു്. ദൈവികം മാത്രമോ, മാനുഷികം മാത്രമോ ആയ ഒരു പുസ്തകമായി തിരുവചനത്തെ പരിഗണിക്കാതെ ദൈവികവും മാനുഷികവുംകൂടിയായ ഒന്നായി അതിനെ ധരിക്കുന്നതാണ് ഏററവും യുക്തിയുക്തം.

"ദൈവം പണ്ടു ഭാഗം ഭാഗമായിട്ടും (ആംശികമായി) വിവിധമായിട്ടും പ്രവാചകന്മാർ മുഖാന്തരം പിതാക്കന്മാരോടരുളിച്ചെയ്തിട്ടു് ഈ അന്ത്യകാലത്തു് പുത്രൻമുഖാന്തരം നമ്മോടു (പൂർണ്ണമായി) അരുളിച്ചെയ്തിരിക്കുന്നു. (എബ്രായർ 1. 1) പെന്തക്കോസ്തു നാളിനു ശേഷമുള്ള പരിശുദ്ധാത്മ വ്യാപാരത്തിന്റെ അഗാധത അതിനു മുമ്പുണ്ടായിരുന്നതിന്റെ പൂർത്തീകരണമായിരുന്നു.

പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ വ്യാപാരം എഴുതുന്നവരിൽ മാത്രമല്ല, സഭയുടെ എല്ലാ അംഗങ്ങളിലും വിവിധ രീതിയിൽ എപ്പോഴുമുണ്ടു്. "ആകയാൽ നമുക്കു ലഭിച്ച കൃപയ്ക്കൊത്തവണ്ണം വെ

---

മതത്തിന്റെ ചൈതന്യസമ്പൂർണ്ണമായ വശം. വിനോബജിയുടെ ലേഖനം ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ കണ്ണു് സർവോദയത്തിന്റെ ചുമതലകളെ കാണുവാൻ ഇടയാക്കാതിരിക്കുമോ?

—0—

യ്യേറെ വരം ഉള്ളതുകൊണ്ടു പ്രവചനമെങ്കിൽ വിശ്വാസത്തിനൊത്തവണ്ണം, ശുശ്രൂഷയെങ്കിൽ ശുശ്രൂഷയിൽ, ഉപദേശിക്കുന്നവനെങ്കിൽ ഉപദേശത്തിൽ, പ്രബോധിപ്പിക്കുന്നവനെങ്കിൽ പ്രബോധനത്തിൽ, ദാനം ചെയ്യുന്നവൻ ഏകാഗ്രതയോടെ, ഭരിക്കുന്നവൻ ഉത്സാഹത്തോടെ, കരുണ ചെയ്യുന്നവൻ പ്രസന്നതയോടെ ആകട്ടെ. (റോമർ 12. 6—8) ഓരോ ക്രിസ്ത്യാനിയും അവന്റെ വാക്കുകളും വിചാരങ്ങളും പ്രവൃത്തികളും പരിശുദ്ധാത്മഹിതാനുസരണം ആയിരിക്കത്തക്കവണ്ണം സമ്പൂർണ്ണ പ്രതിഷ്ഠയോടെ ജീവിതം നയിക്കേണ്ടതത്രെ. അങ്ങനെയുള്ളവക്ക് ഏതു വിഷമസന്ധിയിലും സംസാരിക്കേണ്ടതെന്തെന്നു പരിശുദ്ധാത്മാവു തന്നേ തോന്നിച്ചുകൊടുക്കും. "അവർ നിങ്ങളെ കൊണ്ടുപോയി (നാടുവാഴികൾക്കും രാജാക്കന്മാർക്കും മുമ്പാകെ) ഏല്പിക്കുമ്പോൾ എന്തു പറയേണ്ടു എന്നു മുൻകൂട്ടി വിചാരപ്പെടരുതു്. ആ നാഴികയിൽ നിങ്ങൾക്കു ലഭിക്കുന്നതു തന്നെ പറവീൻ, പറയുന്നതു നിങ്ങളല്ല, പരിശുദ്ധാത്മാവത്രെ. (മർക്കോസ് 13. 11) ഈ അനുഭവം ലഭ്യമാകണമെങ്കിൽ പരിശുദ്ധാത്മാവു നമ്മിലായാൽ പോരാ, നാം പരിശുദ്ധാത്മാവിലും ആകണം. സഭയുടെ ജന്മദിനമായ പെന്തിക്കോസ്തുനാളിൽ ആളത്വമായി പരിശുദ്ധാത്മാവിനെ സഭയ്ക്കു ലഭിച്ചിരിക്കുന്നതിനാൽ ഇനിയും ആ നൽവരം സ്വർഗ്ഗത്തിൽനിന്നും ഇറങ്ങുവാനായി കാത്തതുകൊണ്ടു് ആവശ്യമില്ല. പിന്നെയോ സഭാംഗങ്ങൾ അവരവരിലുള്ള പരിശുദ്ധാത്മാവിനെ ജ്വലിപ്പിക്കുവാനായി പ്രാർത്ഥനയോടും ഉപവാസത്തോടുംകൂടി ദൈവമുമ്പാകെ കാത്തിരുന്നാൽ മതി.

പ്രവാചക ശിഷ്യന്മാരുടെ ഭാര്യമാരിലൊരുത്തികടംവീട്ടപ്പെടുവാനായി ഏലീശാ പ്രവാചകന്റെ അടുത്തുചെന്നപ്പോൾഅദ്ദേഹംഅവളോടുവീട്ടിൽ നിനക്കെന്തുള്ളുഎന്നുചോദിച്ചു. (2രാജ 4) അവളുടെ മറുപടി ഒരു ഭരണി എണ്ണയല്ലാതെ അടിയന്റെ വീട്ടിൽ ഒന്നുമില്ല എന്നായിരുന്നു. അവൾ പ്രവാചകന്റെ കല്പന അനുസരിച്ചു അനേകം വെറും പാത്രങ്ങൾ കടം വാങ്ങുകയും ഓരോന്നിലേക്കും എണ്ണ അവൾ തന്നെ പകരുകയും ചെയ്തു. ഒടുവിൽ പകരുവാനുള്ള പാത്രങ്ങൾ തീർന്നപ്പോൾ ഭരണിയിലെ എണ്ണയും നിന്നുപോയി. ഇതുപോലെ സഭയ്ക്കു ലഭിച്ചിരിക്കുന്ന പരിശുദ്ധമായ എണ്ണ വെറും പാത്രങ്ങളായ മനുഷ്യരിലേക്ക് പകരപ്പെടുവാൻ സഭയ്ക്കുള്ള കടമ നിർവഹിക്കാതിരുന്നാൽ എണ്ണ നിന്നു പോകുവാൻ സാദ്ധ്യതയുണ്ടു്. ഇവളുടെ മക്കളെ കടക്കാർ പിടിച്ചുകൊണ്ടു പോകുവാൻ ഭാവിച്ചതുപോലെ ഇന്നും സഭാമക്കളിൽ പലരേയും നിരീശ്വരന്മാരും മററുമായ കടക്കാർ പിടിച്ചുകൊണ്ടു പോകുന്നുണ്ടു്. മററുള്ളവർക്കു കൊടുക്കുവാൻ വേണ്ടി നമ്മെ ഏല്പിച്ച നൽവരം കൊടുക്കാതിരിക്കുന്നതാണു് നമ്മുടെഇണ ബാദ്ധ്യത. പരിശുദ്ധാത്മാവിനെ പകരുവാൻ സഭാമാതാവിനു മാത്രമെ അവകാശമുള്ളൂ, നിബിയന്മാരും ശ്ലീഹന്മാരും പഴയ നിയമ സഭയുടേയും പുതിയ നിയമ സഭയുടേയും പ്രതിനിധികളാണു്. അവരിൽ കൂടിയല്ലാതെ സഭേതരന്മാരിൽക്കൂടി പരിശുദ്ധാത്മാവരുളിച്ചെയ്യുന്നതായി വിശ്വാസപ്രമാണത്തിൽ കാണുന്നില്ലേ. ആകയാൽ സഭയുടെ ഏററവും വിലയേറിയ സ്വത്തായ വി: റൂഹായെ മററുള്ളവരിലേക്കു പകരണമെങ്കിൽ അവരെ ഓരോരുത്തരേയും മാതൃഭവനത്തിലേക്കു സഭാമക്കൾ കൊണ്ടുവരേണ്ടതത്രെ.

നിബിയന്മാരും ശ്ളീഹന്മാരും മുഖാന്തിരം പരിശുദ്ധാത്മാവു സംസാരിച്ചു എന്നുള്ളതിന്റെ തെളിവു് അവരുടെ പ്രതിപാദ്യ വിഷയം പ്രത്യക്ഷമായോ പരോക്ഷമായോ യേശുക്രിസ്തുവിനെക്കുറിച്ചായിരുന്നു എന്നുള്ളതാണു്. നല്ല കാര്യങ്ങൾ പറയുന്ന നല്ല ആളുകൾ പലരുണ്ടെങ്കിലും അതുകൊണ്ടു മാത്രം അവർ പരിശുദ്ധാത്മാവിലാണു പറയുന്നതെന്നു വിശ്വസിപ്പാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. എന്തെന്നാൽ ആളത്വമായ പരിശുദ്ധാത്മപ്രവർത്തനത്തെ ലോകത്തിൽ പൊതുവേയുള്ള ദൈവത്തിന്റെ സാധാരണ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ നിന്നും വ്യത്യസ്ഥപ്പെടുത്തി മനസ്സിലാക്കേണ്ടതാണു്. സകല നല്ലദാനവും തികഞ്ഞവരമൊക്കെയും ദൈവത്തിൽനിന്നാണെങ്കിലും ക്രിസ്തുവിനെ ഉയർത്തിക്കാണിക്കാത്ത യാതൊരു സംസാരമാ പ്രവർത്തനമൊ പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ പ്രത്യേക പ്രവർത്തനമായി പരിഗണിക്കാൻ ഒരു ക്രിസ്ത്യാനിക്കു സാദ്ധ്യമല്ല.

ഗലാത്യർ 5. 21 22,ം വാക്യങ്ങളിൽ പറയുന്നതു പോലെ സ്നേഹം, സന്തോഷം, സമാധാനം, ദീർഘക്ഷമ, ദയ, പരോപകാരം, വിശ്വസ്തത സൗമ്യത ഇന്ദ്രിയജയം എന്നീ 9 ഗുണങ്ങളുള്ള ഒരു ഫലമത്രെ പരിശുദ്ധാത്മാവായ വൃക്ഷം ഓരോ വ്യക്തിയിലും സഭയിലും കായിക്കുന്നതു്. ഇവ ദൈവത്തോടും പരസ്പരവും അവരവരിൽ തന്നെയും ഓരോ ക്രിസ്ത്യാനിക്കുമുള്ള സ്വഭാവ വൈശിഷ്ട്യങ്ങളെ മുമ്മൂന്നായി പറഞ്ഞിരിക്കുകയാണു്. ഇവയെല്ലാം തികഞ്ഞു പുഷ്പിച്ചതു് യേശു ക്രിസ്തുവിൽ മാത്രമാണെങ്കിലും ഓരോ ക്രിസ്ത്യാനിയിലും ഈ ഫലം പ്രസ്പഷ്ടമായി കാണേണ്ടതത്രെ.

രാജകീയ പുരോഹിത വർഗ്ഗവും വിശുദ്ധവംശവും സ്വന്തജനവുമെന്ന

---

(5-ാം പേജിൽനിന്നുതുടർച്ച)

ജനകമായി ആദ്യം മുതൽ തന്നെ പെരുമാറിയെങ്കിലും, ഫ്രാൻസീസിന്റെ സ്വതന്ത്ര കരങ്ങളെ പഴയ സന്യാസ സമൂഹങ്ങളിലൊന്നിൽ ഒതുക്കി നിറുത്താൻ അതു് കൊണ്ടുപിടിച്ചു ശ്രമിച്ചു. സഭയുടെ ആഹ്വാനം: "പുറകോട്ടു്, പുരാതനവും പരമ്പരാഗതവും, സഭയാൽ അനുഗ്രഹീതവുമായ പഴയ അവസ്ഥയിലേക്കു്" എന്നാൽ ഫ്രാൻസിസിന്റേതാകട്ടെ ഇപ്രകാരമാണു്. "കുറേക്കൂടി മുമ്പോട്ടു്. ക്രിസ്തുവിനോടു് കൂടുതൽ അടുക്കുന്നതിനും പുതിയ അനുഭവത്തിലേക്കു പ്രവേശിക്കുന്നതിനുമായി മുമ്പോട്ടേക്കു്. സാഹസ കൃത്യങ്ങളിലേക്കു തന്നെ പലരും പരീക്ഷിച്ചു നോക്കി സുരക്ഷിതമെന്നു തെളിഞ്ഞു കഴിഞ്ഞ മാർഗ്ഗം നമുക്കു വേണ്ടാ."

ഫ്രാൻസിസ് തന്റെ സമൂഹത്തിന്റെ പ്രാരംഭ ഘട്ടത്തെ അനുസ്മരിച്ചു. ദരിദ്രരായ ക്രിസ്ത്വാനുകാരികളെക്കൊണ്ടു്, പണവും സ്ഥാനമാനങ്ങളും തൃണവൽഗണിച്ചു്, സ്നേഹമെന്ന കവചം മാത്രം ധരിച്ചു് പ്രവൃത്തിയെടുക്കുന്ന നിഷ്ക്കാമ സേവകരെക്കൊണ്ടു്, ലോകത്തെ നിറച്ചു്, അങ്ങനെ സമുദായത്തിന്റെ സ്വാർത്ഥപൂരിതമായ അമിത ലാഭേച്ഛയും മത്സര സ്വഭാവവും നിർമ്മാർജ്ജനം ചെയ്യണമെന്നു് അദ്ദേഹം ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ, ഇതാ, തന്റെ സമൂഹാംഗങ്ങൾക്കു് അതൊന്നും വേണ്ടാ. ദരിദ്രരായി അലഞ്ഞു തിരിയാൻ അവർ തയാറില്ല. പരിചിതവും അദ്ധ്വാനം കുറഞ്ഞതുമായ മാർഗ്ഗമാണവർ തേടുന്നതു്. ഫ്രാൻസിസ്സൻ സമൂഹത്തിനു് കാൽവറിയെ ഭയമാണു്. സമൂഹം ഫ്രാൻസിസിനെ ഉപേക്ഷിച്ചു് പലായനം ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

ഫ്രാൻസിസ് ഒന്നു നിശ്വസിച്ചു.

# വേദവായനക്കുറിപ്പുകൾ

## പ. അപ്പോസ്തല പ്രവൃത്തികൾ.

തിങ്കൾ. 10. 1—8

കൊർന്നേല്യോസ് ഒരു പുറജാതിക്കാരനായിരുന്നെങ്കിലും യഹൂദ മതത്തിലേക്ക് അടുത്തു വന്നിട്ടുള്ളവനായിരുന്നു. "ദൈവത്തെ ഭയപ്പെടുന്നവൻ" എന്നതിനു് വേദപുസ്തകത്തിൽ സാധാരണ അതാണർത്ഥം. യവന സംസ്കാരത്തിന്റെ പൊള്ളത്തരം മനസ്സിലാക്കി സാന്മാർഗ്ഗിക മൂല്യങ്ങളെ അന്വേഷിച്ച് യഹൂദ സിനഗോഗുകളിൽ അഭയം നേടിയ പുറജാതികൾ അന്നു് പലരുണ്ടായിരുന്നു.

ദൈവത്തിന്റെ സഭയ്ക്കു് പുറത്തുള്ളവരുടെയും പ്രാർത്ഥനയും ധാർമ്മിക പ്രവൃത്തികളും ദൈവ സന്നിധിയിൽ വിലയില്ലാത്തവയല്ലെന്നു് നമുക്കിതുകൊണ്ടു മനസ്സിലാക്കാം. എല്ലായ്പ്പോഴും പ്രാർത്ഥിച്ചു കൊണ്ടിരുന്ന ഈ പുറജാതിക്കാരനിൽ കൂടെ ക്രിസ്തുവിന്റെ സുവിശേഷം കൈസര്യയിൽ മുഴുവൻ പരക്കുവാനിടയായതുപോലെ ഇന്നും ദൈവം സഭയ്ക്കു് പുറത്തു് പ്രവർത്തിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുകയാണോ? ഈ ശതാധിപന്റെ കീഴിലുള്ള ഒരു റോമ്മാ പട്ടാളക്കാരൻ പോലും ദൈവഭക്തനായിരുന്നു! (10: 7) ഇന്നും സഭയ്ക്കു വെളിയിലും ദൈവത്തിന്റെ ജനങ്ങളുണ്ടെന്നു് കാണുവാനുള്ള സൌമനസ്യം നമുക്കുണ്ടാകണം.

ചൊവ്വാ. 10. 9—16

വി. പത്രോസിന്റെ പഴയ സ്വഭാവം ഇപ്പോഴും മുഴുവനായി മാറിയിട്ടില്ല. "അറുത്തു തിന്നുക" എന്നു ദൈവം പറയുമ്പോൾ 'ഒരിക്കലും പാടില്ല' എന്നാണു് പ: പത്രോസിന്റെ മറുപടി. മൂന്നു പ്രാവശ്യം താൻ ദൈവ കല്പനയെ നിരസിക്കുന്നതായിട്ടാണു് നാം കാണുന്നതു്. "എന്റെ ആടുകളെ മേയ്ക്കുക, എന്റെ കുഞ്ഞാടുകളെ മേയ്ക്കുക" എന്നിങ്ങനെ മൂന്നു പ്രാവശ്യം കല്പന നൽകിട്ടാണല്ലോ നമ്മുടെ കർത്താവു് സ്വർഗ്ഗാരോഹണം ചെയ്തതു്. എന്നാൽ തന്റെ സ്വന്തം സഭയായ ഇസ്രായേലിലുള്ളവർ മാത്രമേ ക്രിസ്തുവിന്റെ ആടുകളായിട്ടുള്ളു വെന്നു് അദ്ദേഹം തെററിദ്ധരിച്ചുകാണണം. ഈ തെററിദ്ധാരണ നമ്മിലേക്കും കടന്നു വരുന്നുണ്ടോ? അതിനുള്ള കാരണം ഒരു പക്ഷേ, ക്രിസ്തുവിന്റെ മുൻപിൽ നാമും നമ്മുടെ സഭയ്ക്കു് പുറത്തുള്ളവരും ഒരു പോലെ ശിക്ഷാർഹരാണെന്നും, തന്റെ കാരുണ്യത്തിൽ മാത്രമേ നമുക്കാശ്രയമുള്ളുവെന്നുമുള്ളതു് നാം കൂടെക്കൂടെ മറന്നു പോകുന്നതാണോ?

ബുധൻ. 10. 17—23

ദർശനം കൊണ്ടു പോലും നീങ്ങിപ്പോകാത്ത വിധം രൂഢമൂലമാണു് നമ്മുടെ തെററിദ്ധാരണകളിൽ പലതും. എന്നാൽ ദർശനമുണ്ടാകുന്നതോടൊപ്പം തന്നെ സാഹചര്യങ്ങളുടെ സമ്മർദ്ദം കൂടെ ദൈവ കൃപയാൽ വന്നു ചേരുമ്പോൾ, നമുക്കു നമ്മുടെ പല അബദ്ധ വിശ്വാസങ്ങളേയും പുന: പരിശോധിക്കുന്നതിനുള്ള അവസരം വന്നു ചേരുന്നു. പക്ഷേ ദൈവത്തോടുള്ള അനുസരണത്തിലും ദൈവേഷ്ടം ചെയ്യുവാനുള്ള താല്പര്യത്തിലും നാം അപ്പോഴും മുന്നോട്ടു നീങ്ങുന്നില്ലെങ്കിലാണു് ജീവിതത്തിൽ പുതിയ ദർശനങ്ങൾക്കുള്ള സാദ്ധ്യത പോലും ഇല്ലാതായിത്തീരുന്നതു്.

കൊർന്നേല്യാസ് അയച്ച മൂന്നു യവനന്മാരെ സ്വഭവനത്തിൽ പാർപ്പിച്ചതും, അവരുടെ ജീവിത ശുദ്ധിയേയും നൈർമ്മല്യത്തേയും പററി നേരിട്ടു മനസ്സിലാക്കിയതും, അവരോടു കൂടെ പിറേറ ദിവസം യാത്ര ചെയ്തതുമൊക്കെ വ. പത്രോസിന്റെ ജീവിത വിശ്വാസങ്ങളെ പാടേ പരിവർത്തനം ചെയ്ത സംഭവങ്ങൾ തന്നെയായിരുന്നു. നമ്മുടെ ആത്മീയ ജീവിതത്തിലും ആവശ്യമായ പരിവർത്തനങ്ങൾ വരുന്നതിന്നു് പുതിയ സാഹചര്യങ്ങളിലും നമ്മുടെ വിഭാഗത്തിന്നു വെളിയിലുള്ളവരുമായും ഉള്ള സമ്പർക്കവും അനുഭവങ്ങളും ആവശ്യമത്രെ

വ്യാഴം. 10. 23—33

വ. പത്രോസിനെയും കൊർന്നേല്യോസിനെയും മാത്രം ബാധിക്കുന്ന ഒരു സംഭവമല്ല ഇവിടെ നടക്കുന്നതു്. ക്രിസ്റ്റീയ സഭയുടെ ചരിത്രത്തെ മുഴുവൻ സമൂല പരിവർത്തനം ചെയ്ത ഒരു സംഭവ വികാസമാണിതു്.

അന്യ ജാതിക്കാരുമായി സമ്പർക്കം ചെയ്യുന്നതു് നിഷിദ്ധമാണെന്നു് "കാനോനി"ൽ നിന്നു പഠിച്ച ഈ പരിശുദ്ധ പത്രോസും കൂടെയുള്ള യഹൂദ ക്രിസ്ത്യാനികളും ചേർന്നു് കൈസര്യയിലെ പുറജാതികളുടെ ഭവനത്തിൽ അവരുടെ മുമ്പിൽ ക്രിസ്തുവിന്റെ നാമം ഘോഷിക്കുവാനിടയായതു കൊണ്ടാണു് നാമിന്നു് ക്രിസ്ത്യാനികളായിത്തീർന്നിട്ടുള്ളതു്. അല്ലെങ്കിൽ ഒരു പക്ഷേ ക്രിസ്റ്റീയ വിശ്വാസം യഹൂദ മതത്തിലെ ഒരു "ഡിനോമിനേഷൻ" മാത്രമായി അവസാനിച്ചേക്കാമായിരുന്നു.

ഇന്നും അന്യ വിഭാഗങ്ങളിലുള്ള ക്രൈസ്തവരുമായും ക്രിസ്ത്യേതരുമായും മുഖാമുഖം സംസാരിച്ചു സ്നേഹപൂർവം ക്രിസ്തുവിനെ ഉൽഘോഷിക്കുവാനുള്ള

---

നിലയിൽ എല്ലാ സഭാംഗങ്ങളിൽക്കൂടെയും പരിശുദ്ധാത്മാവു് സംസാരിപ്പാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നുണ്ടു്. പ്രത്യേകമായി തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട നിബിയന്മാരും ശ്ലീഹന്മാരും മുഖാന്തിരം സംസാരിച്ചവൻ ഇക്കാലത്തും അപ്രകാരമുള്ള പ്രത്യേക തിരഞ്ഞെടുപ്പ് നടത്തുന്നുണ്ടെങ്കിലും അതിൽ നിന്നു മന: പൂർവമാരെയും ഒഴിവാക്കുകയില്ല.

അതുകൊണ്ടു് ആധുനികകാലത്തെ പ്രവാചകന്മാരും അപ്പോസ്തോലന്മാരുമാകുവാൻ പ്രത്യേകഭാഗ്യം ലഭിക്കുന്നതിനു് സഭയിൽ അനേകർ എഴുന്നേററുവരുവാനും പരിശുദ്ധാത്മനിയോഗത്തിനു് പരിപൂർണ്ണമായി കീഴ്പ്പെടുത്തിക്കൊടുക്കുന്നതിനും ഓരോരുത്തരും പ്രാർത്ഥിക്കേണ്ടതത്രെ. ദാവീദ് ആത്മാവിൽ അവനെ കർത്താവെന്നു വിളിച്ചതുപ്പോലെ (മത്തായി 21–43) ഇന്നും അനേകർ വിളിക്കുന്നതും കാണാൻ നാം ഹൃദയംഗമായി വാഞ്ഛിക്കണം.

ധൈര്യവും സന്മനസ്സും; ദൈവമേ നീ ഞങ്ങൾക്ക് തരേണമേ!

വെള്ളി. 10. 34—43

പ. പത്രോസിന്ന് ആ സംഘത്തോടു പറയുവാൻ ഒരു കാര്യമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു. മരിച്ചവരിൽ നിന്നും ഉയർത്തെഴുന്നേററവനായ ക്രിസ്തുയേശുവിനെ അവരുടെ മുൻപിൽ മനസ്സിൻെറ ഉറപ്പോടും സൌമനസ്യത്തോടും സ്നേഹത്തോടും കൂടെ സമർപ്പിക്കുക എന്നതായിരുന്നു. ക്രിസ്തുയേശുവിൻെറ ജീവിത സംഭവങ്ങളെ ലോകത്തിന്ന് കാണിച്ചു കൊടുത്തു് അവൻെറ ക്രൂശു മരണത്തിന്നും ഉയർത്തെഴുന്നേല്പിനും സാക്ഷ്യം വഹിക്കുക എന്നതാണ് യഥാർത്ഥത്തിലുള്ള "പത്രോസിൻെറ പിൻഗാമി"യുടെ ലക്ഷണം. പ. പത്രോസിനെപ്പോലെ തന്നെ ഉയർത്തെഴുന്നേററവനായ ക്രിസ്തുയേശുവിൻെറ കൂടെ തിന്നു കുടിച്ചവരാണ് നാമോരുത്തരും. വി. കുർബാനയിലെ സ്വർഗ്ഗീയ വിരുന്നിൽ നാം പങ്കുകാരായിത്തീരുന്നതു് ആ വിരുന്നിൽ നിന്നും ഇറങ്ങിപ്പോയി തൻെറ നാമത്തെ മനസ്സുറപ്പോടെ ലോകമെങ്ങുമറിയിക്കുന്നതിന്ന് വേണ്ടിക്കൂടിയായിരിക്കണം.

ശനി. 10.44—48

അത്ഭുതകരമാം വിധം പുറജാതികളുടെ ആ സംഘം ക്രിസ്തുവിനെ രക്ഷകനായും നാഥനായും സ്വീകരിച്ചതുകൊണ്ടായിരിക്കണം പരിശുദ്ധാത്മാവ് അവരുടെ മേൽക്ഷിപ്രേന വന്നിറങ്ങിയതു്. ഇന്ന വിധത്തിലേ, അല്ലെങ്കിൽ ഇന്ന ഉപാധികളിൽ കൂടിയേ പരിശുദ്ധാത്മാവു വരുവാൻ പാടുള്ളു എന്നു് നിശ്ചയിച്ച് ദൈവമായ പരിശുദ്ധാത്മാവിനെ നിയന്ത്രിക്കുവാൻ സഭയ്ക്കു പോലും സാദ്ധ്യമല്ല.

ഇന്നും പരിശുദ്ധാത്മാവിൻെറ ദാഹം സഭയ്ക്കു വെളിയിലുള്ളവരുടെ മേൽ പകരുന്നതു കണ്ടിട്ടും "പരിച്ഛേദനക്കാരായ" നമ്മുടെ ഹൃദയം അവരിലേക്കാകർഷിക്കപ്പെടാത്തതു് നമ്മുടെ ഹൃദയകാഠിന്യം കൊണ്ടാണോ; അതോ നമ്മുടെ വിശ്വാസത്തിന്ന് ആവശ്യമായ ഉറപ്പില്ലാത്തതു മൂലം മററുള്ളവരുമായുള്ള സമ്പർക്കത്തെ നാം ഭയപ്പെടുന്നതു മൂലമാണോ?

ദൈവം തൻെറ പരിശുദ്ധത്മാവു മൂലം തൻെറ പുത്രൻെറ ശരീരത്തിലേക്കു് കൊണ്ടുവന്നിട്ടുള്ളവരെ സമീപിച്ച്, ഞങ്ങളുടെ ഔന്നത്യ ഭാവങ്ങളെയെല്ലാം കുരിശിൻ കീഴിൽ അടിയറ വെച്ച്, അവരേയും ഞങ്ങളെയും ഒന്നാക്കി ക്രിസ്തു ഹൃദയത്തെ പ്രീതിപ്പെടുത്തുവാൻ ദൈവമേ നീ ഞങ്ങളെ സഹായിക്കണമേ!

# ക്രിസ്തീയസഭകളുടെ യോജിപ്പു്

[ബിഷപ്പ് മാർ പത്രോസ് ഒസ്താത്തിയോസ്]

**"Nothing can hurt the Church so much as love of power,"-St. John Chrysostom.**

"അധികാരേച്ഛപോലെ സഭയെ ദ്രോഹിക്കുന്നതായി മറെറാന്നില്ല"—പൊൻനാവുകാരൻ മാർ ഈവാനിയോസ്.

നമ്മുടെ സഭയിൽ 45 കൊല്ലത്തിനുശേഷം സമാധാന പരിശ്രമം നടക്കുന്ന ഇക്കാലത്തു മലങ്കരെയുള്ള മററു സഭകളുമായി ഐക്യത സൃഷ്ടിക്കുവാൻ ഒരു പുതിയ പരിശ്രമം ഉണ്ടാകേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ലോകത്തിലെ ക്രിസ്തീയ സഭകൾ യോജിച്ച് ഭൂമിയിൽ ദൈവരാജ്യം സ്ഥാപിക്കണമെന്നും ലോകരക്ഷകനായ യേശുമിശിഹായുടെ ജ്ഞാനം കൊണ്ടു ഭൂമിനിറയണമെന്നും അനേകർ കാംക്ഷിക്കുന്ന ഒരു കാലമാണിതു്. തൃശ്ശൂരെ കൽദായസഭ, അഞ്ഞൂരെ തൊഴിയൂർ സഭാ, മാർത്തോമ്മാസഭ, തെക്കെ ഇന്ത്യൻ ഐക്യസഭയിലെ സുറിയാനിക്കാർ, റോമൻറീത്തിലേക്കു പോയവർ, എന്നിങ്ങനെയുള്ള പല വർഗ്ഗക്കാരും നമ്മുടെ സഭയുമായി വീണ്ടും യോജിക്കുന്നതിനെപ്പററി ആലോചന ആരംഭിക്കുന്നതു അഭിലഷണീയം തന്നെ. ഈ അവസരത്തിൽ പിമ്പിലേക്കു തിരിഞ്ഞു നോക്കി ക്രിസ്തീയ സഭകളിൽ ഉണ്ടായിട്ടുള്ള ഭിന്നതകളെപ്പററി ചുരുക്കമായി നമുക്കു ചിന്തിക്കാം. ഭിന്നതകൾക്കു കാരണവും അവ നിലനിന്നുകൊണ്ടു പോകുന്നതിനുള്ള അഭിവാഞ്ഛയും പലപ്പോഴും രാഷ്ട്രീയവും തമ്മിൽ തമ്മിലുള്ള വഴക്കും അധികാരേച്ഛയും ആയിരുന്നു എന്നു ചരിത്രത്തിൽ നിന്നു തെളിയുന്നതാണ്. നമ്മുടെ സഭയിൽ സമാധാനമില്ല, അതുകൊണ്ടു റോമൻ റീത്തിലേക്കു പോകയാണു നല്ലതു എന്നു പറഞ്ഞിരുന്നവർ റോമൻസഭയുടെ ചരിത്രം വായിച്ചിട്ടില്ല. 45 വർഷമല്ല, എത്ര നൂററാണ്ടുകളിൽ റോമൻസഭയിൽ ആഭ്യന്തര കലഹം ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നും ഒന്നിലധികം പാപ്പാമാർ ഒരേ സമയത്തു എത്ര തവണ നിലനിന്നിരുന്നു എന്നും മററുള്ള സത്യങ്ങൾ അവർ വിസ്മരിക്കുന്നു.

തൃശ്ശൂരെ കൽദായ സഭ നെസ്തോറിയൻ സഭയാണ്. പെർഷ്യായിൽ നിന്നാണല്ലോ മാർത്തോമ്മാശ്ളീഹായും ശ്ളീഹായുടെ പിൻഗാമികളായ സുറിയാനിക്കാരും ഇന്ത്യയിൽ ക്രിസ്തുമതം

പ്രചരിപ്പിച്ചതു. പേർഷ്യൻ സഭയുടെ ഒരു ശാഖ നെസ്തോറിയൻ വിശ്വാസത്തിലായിരുന്നു. അതിൽ നിന്നുള്ള ഒരു അവശേഷമാണ തൃശ്ശൂർ കാണുന്നതു്. മിശിഹായിലുള്ള ദൈവസ്വഭാവവും മനുഷ്യസ്വഭാവവും യോജിക്കാതെ രണ്ടായി നിന്നുവെന്നാണ കുസ്തന്തീനോസ് പോലീസിലെ നെസ്തോർ പഠിപ്പിച്ചതു്. കന്യകമറിയാമിനെ ദൈവമാതാവെന്നു പറയരുതു്. മിശിഹായുടെ മാതാവെന്നേ പറയാൻ പാടുള്ളു. ഇതിനോടു എതിർത്തതു അലക്സന്ത്രയായിലെ മാർ ക്കുറീലോസാണു്. ക്രിസ്താബ്ദം 431—ൽ എപ്പേസൂസിലെ സുന്നഹദോസ് നെസ്തോറിനെ മുടക്കി; തടവിൽ കിടന്നു അദ്ദേഹം മരിക്കയും ചെയ്തു. നെസ്തോറിയർ മിഷനറിപ്രവർത്തനത്തിൽ, ഏഷ്യയിൽ, പ്രത്യേകിച്ചുചൈനായിൽ, നന്നായി അദ്ധ്വാനിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതു അവരുടെ മഹത്വമാണ്.

നെസ്തോറിയർക്കു നേരെ എതിരാണ യാക്കോബായ സുറിയാനിക്കാർ. ഇപ്പോൾ യാക്കോബായ എന്ന പേർ വിട്ടു് ഓർത്തഡോക്സ് സുറിയാനി എന്നുള്ളപേരിനാൽ അത്രേ യാക്കോബായ പാത്രിയർക്കീസ് അറിയപ്പെടുന്നതു്. നമ്മുടെ കർത്താവിനു ദൈവത്വവും മനുഷ്യത്വവും യോജിച്ചുള്ള ഒരു സ്വഭാവമേയുള്ളു എന്നാണ് നാം വിശ്വസിക്കുന്നതു. അലക്സന്ത്രിയായിലെ ദീയസ്കോറോസാണ ഈ നിലശക്തിയായി പാലിച്ചതു്. ഈ സത്യവിശ്വാസത്തെ അമർത്തുവാൻ ശ്രമിച്ചതു 452—ൽ കൂടിയ കൽക്കദോനിയായിലെ സുന്നഹദോസ് ആയിരുന്നു. എത്യോപ്പിയൻ സഭ ഉൾപെട്ട ഈജിപ്റ്റിലെ ഈഗുപ്തായസഭ, നമ്മുടെ സുറിയാനിസഭ, അർമ്മീനിയൻ സഭ, എന്നിവ പടിഞ്ഞാറൻ സഭകളിൽ നിന്നു അന്നു പിരിഞ്ഞതാണ്. കൽക്കദോനിയാ സുന്നഹദോസിലെ നായകനായ ലെയോപ്പാപ്പായെ നാം നിരസിക്കുന്നു.

അഞ്ചാംനൂററാണ്ടിൽ ഉണ്ടായ ഈ വേർപാടിനുശേഷം പത്താം നൂററാണ്ടോടു അടുത്താണ വിപുലമായ വേറൊരു വേർപാടുണ്ടായതു്. കുസ്തന്തീനോസ് പോലീസിലെ കിഴക്കൻ ഓർത്തഡോക്സ്സഭ റോമായിൽ നിന്നു വേർ പിരിഞ്ഞു; റോമാസഭ പള്ളികളിൽ പരിശുദ്ധന്മാരുടെ ബിംബങ്ങൾ വച്ചുന്നു; നോമ്പിൽ പാലും വെണ്ണയും പാൽക്കട്ടിയും ഉപയോഗിക്കുന്നു. പട്ടക്കാരുടെ വിവാഹം വിരോധിക്കുന്നു, പരിശുദ്ധാത്മാവു പിതാവിൽനിന്നു പുറപ്പെടുന്നു എന്നു വ്യക്തമായി നമ്മുടെ കർത്താവു ഏവൻഗേലിയോനിൽ പറഞ്ഞിരിക്കെ, പിതാവിൽ നിന്നും പുത്രനിൽനിന്നും പുറപ്പെടുന്നു എന്നു റോമാസഭ പഠിപ്പിക്കുന്നു. മററു പാത്രിയർക്കീസന്മാരേക്കാൾ കൂടുതൽ സ്ഥാനം റോമാ പാത്രിയർക്കീസ് ആഗ്രഹിക്കുന്നു; പാപ്പാ പൊതു സുന്നഹദോസുകൾക്കു മേലാണെന്നും വിശ്വാസത്തിൽ തെററിക്കൂടാത്തവനാണെന്നും പഠിപ്പിക്കുന്നു. പുളിപ്പുള്ള അപ്പത്തിൽ ആത്മാവുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞു് പുളിപ്പില്ലാത്ത അപ്പം കുർബാനയ്ക്കു ഉപയോഗിക്കുന്നു. ഈ വക കാരണങ്ങളാലാണ കിഴക്കൻ സഭകളും പടിഞ്ഞാറൻ സഭകളും തമ്മിൽ വേർപിരിഞ്ഞതു്.

പിന്നീടു്, പടിഞ്ഞാറൻ സഭയിൽ 16—ാം നൂററാണ്ടിൽ നവീകരണംമൂലം വലിയ പിളർപ്പുകൾ ഉണ്ടായി. നവീകരണോപദേശങ്ങൾ ലോച്ചർച്ചുകാരായ സി.എം. എസ്സുകാർ യൂറോപ്പിൽ നിന്നു വന്നു് മലങ്കരെ വ്യാപിപ്പിച്ചതിന്റെ ഫലമായിട്ടാണല്ലോ മാർത്തോമ്മാസഭ നമ്മുടെ സഭയിൽനിന്നു വേർ പിരിഞ്ഞതു്. എന്നാൽ അപ്പോസ്തോലികവും കാതോലികവുമായനില വിടരുതെന്നു മർത്തോമ്മാസഭയിൽ അനേകർ ആഗ്രഹിക്കുന്നതു നിമിത്തം യോജിപ്പിനു വളരെ സാദ്ധ്യതയുണ്ടു്.

ക്രിസ്തുവിൽ ഒരു സ്വഭാവമെന്നും ഇരുസ്വഭാവമെന്നും മററും പറഞ്ഞു് തമ്മിൽ തമ്മിൽ ശപിച്ചു മുടക്കി കൊലപാതകംപോലും നടത്തി സഭകൾ കണക്കില്ലാതെ വേർ പിരിഞ്ഞു് മിശിഹായുടെ പാവനമായ സുവിശേഷം പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതിനു ലോകത്തിൽ നാം തടസ്സക്കാരായി നിൽക്കുന്നതിൽ ഖേദിക്കാത്തവരായി സത്യക്രിസ്ത്യാനികളിൽ ആരും കാണുകയില്ല. സത്യവിശ്വാസം മുറുകെ പിടിക്കേണ്ടതാണെങ്കിലും മതസംബന്ധമായ തർക്കങ്ങളെക്കാൾ കൂടുതൽ ദൈവം ആഗ്രഹിക്കുന്നതു ജീവിത വിശുദ്ധിയും, ഭൂമിയിൽ തന്റെ രാജ്യ വർദ്ധനവും, ആത്മീകവും ലൌകീകവുമായ സേവനവുമാണെന്നു നാം എപ്പോഴും ഓർക്കണം. സഭകളുടെ യോജിപ്പിനുവേണ്ടി നാം ആഗ്രഹിക്കയും വഴങ്ങിക്കൊടുക്കുകയും പ്രാർത്ഥിക്കയും പ്രവർത്തിക്കയും ചെയ്യേണ്ടതാണ്. "പിതാവേ, നീയും ഞാനും ഒന്നായിരിക്കുന്നപോലെ ഇവരും ഒന്നായിരിക്കണമെ" എന്നു നമ്മുടെ കർത്താവു പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു.

## ചർച്ചുവീക്കിലി വരിസംഖ്യ

(എപ്പോഴും മുൻകൂർ)

| | രൂ. ണ. സ. |
|---|---|
| ഒരു വർഷത്തേക്ക് | 6—0—0 |
| ആറുമാസത്തേക്ക് | 3— 0—0 |
| ഒററപ്രതി | 0—2—0 |

No. 49 Dated 20-8-1946 M. Reg. 5286

# THE CHURCH WEEKLY

## വാർത്തകളും ചിന്തകളും

(കെ. വി. എം.)

ആവശ്യമെന്നു തോന്നുന്നപക്ഷം മഹായിടവകയിലെ ജനങ്ങളുടേയും ബിഷപ്പന്മാരുടെയും താല്പര്യാനുസരണം ബിഷപ്പന്മാരെ സ്ഥലം മാററുന്നതിനുള്ള വ്യവസ്ഥ സി. എസ്. ഐ. ചർച്ചിന്റെ ഭരണഘടനയിൽ ഉൾപ്പെടുത്തണമെന്നു 1955 ഏപ്രിൽ 26, 27 എന്നീ തീയതികളിൽ തിരുനൽവേലിയിൽ വച്ചു കൂടിയ തമിഴ്നാട്ട് ക്രിസ്ത്യൻ കോൺഫറൻസ് പാസ്സാക്കുകയുണ്ടായി. ഇതു പരിഗണനാർഹമായ ഒരു പ്രമേയമാണ്. എല്ലാ ജീവിതമണ്ഡലങ്ങളിലും അംഗീകരണം സിദ്ധിച്ച ഒരു തത്വമാണ് സ്ഥലം മാററത്തിൽ ഉൾക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. യഥാസ്ഥികരും ഈ തത്വത്തോടനുകൂലിക്കുന്നു. അങ്ങനെയിരിക്കെ ബിഷപ്പന്മാരുടെ കാര്യത്തിൽ ഈ തത്വം എന്തുകൊണ്ട് പ്രായോഗികമാക്കുന്നില്ല എന്നാണ് ക്രിസ്ത്യൻ കോൺഫറൻസ് ചോദിക്കുന്നത്. സി. എസ്. ഐയുടെ ഭരണഘടനയിൽ അതിനുള്ള വ്യവസ്ഥയില്ലെങ്കിൽ മനുഷ്യനിർമ്മിതമായ ആ ഭരണഘടനയിൽ ഭേദഗതി വരുത്താവുന്നതാണ്. ഓരോ ബിഷപ്പന്മാർക്കും പ്രത്യേകമായ കഴിവുകൾ ഉള്ളതിനാൽ ആ കഴിവുകൾ സി. എസ് ഐ യുടെ 14 മഹാ ഇടവകൾക്കും കാലക്രമത്തിൽ അനുഭവവേദ്യമാകുമെന്നു തുടങ്ങിയുള്ള പല പ്രയോജനങ്ങളും സ്ഥലമാററത്തിന്റെ പിൻപിലുണ്ടെന്ന് വാദിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. അടുത്ത ജാനുവരിയിൽ തിരിച്ചിറപ്പള്ളിയിൽ സമ്മേളിക്കുന്ന സി എസ് ഐ സിന്നഡ് ഇതിനെപ്പററി പരിഗണിക്കുന്നതായിരിക്കും. മഹാ ഇടവകകളുടെ പുരോഗതിക്കും കാര്യക്ഷമതക്കും എല്ലാസഭകളിലെയും ബിഷപ്പന്മാരുടെ സ്ഥലം മാററം അനിവാര്യമാണെന്നു തൊന്നുന്നു.

### സ്ത്രീധന നിരോധന ബിൽ

ഈ സെപ്തംബർ 24—ാംനു- അന്ത്രാ അസംബ്ളിയിൽ ഒരു സ്ത്രീധന നിരോധന ബിൽ അവതരിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. അയിത്തം മദ്യപാനം എന്നീ ദൂഷ്യങ്ങളെപ്പോലെ തന്നെയുള്ള ഒന്നാണ് സ്ത്രീധന സമ്പ്രദായം എന്നു ബില്ലിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. സ്ത്രീധനം കൊടുക്കുന്നവരെയും വാങ്ങുന്നവരെയും ഒരുപോലെ ശിക്ഷാർഹരാക്കുന്ന ബില്ലാണിത്. സ്ത്രീധനം കൊടുത്തവർക്കു അതു നിയമപരമായി തിരിച്ചുവാങ്ങുന്നതിനുള്ള വ്യവസ്ഥയും ബില്ലിലുണ്ട്. എന്നാൽ വിവാഹസമയത്തു മൂവായിരം രൂപായിലധികം വില വരാത്ത സമ്മാനം നൽകുന്നതിനുള്ള ഏർപ്പാടും ബില്ലിൽ ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. തെററായ ഈ സ്ത്രീധനസമ്പ്രദായം ഇൻഡ്യയെപ്പോലെ ദരിദ്രയായ ഒരു രാജ്യത്തിലെ സാമ്പത്തിക ആവശ്യമായി പരിണമിച്ചിരിക്കുകയാണ്. സ്ത്രീധനസമ്പ്രദായം മാനുഷിക മൂല്യങ്ങൾക്കു വില കല്പിക്കുന്നില്ല. വധൂവരന്മാർക്കതിൽ യാതൊന്നും പറയാൻ ഒക്കാത്തവണ്ണം മാതാപിതാക്കളാണിതെല്ലാം സജ്ജീകരിക്കുക. ക്രൈസ്തവസമുദായവും ഇതിൽനിന്നും ഒട്ടും വിമുക്തമല്ല. പരിശുദ്ധമായ വിവാഹം വ്യാപാരാടിസ്ഥാനത്തിൽ നടക്കുന്നതു എത്രനാൾ ക്രൈസ്തവസഭ കണ്ടുകൊണ്ടിരിക്കും. ഈ സമ്പ്രദായത്തെ അഭിമുഖീകരിക്കേണ്ടതായിട്ടാണിരിക്കുന്നതു.

### വിവാഹച്ചെലവുകൾ

വിവാഹാഘോഷങ്ങൾക്കായി ഇൻഡ്യാക്കാർ 700കോടി രൂപയിലധികം ചെലവഴിക്കുന്നുവെന്നു അടുത്തകാലത്തു ലോക് സഭയിൽ പ്രസ്താവിക്കപ്പെടുകയുണ്ടായി. കേരളത്തിലെ ക്രൈസ്തവർ വിവാഹത്തിനുവേണ്ടി ചെലവഴിക്കുന്ന വൻപിച്ച തുകയുടെ കണക്കു എടുക്കുവാൻ നിവൃത്തിയില്ല. അനേക കുടുംബങ്ങളെ നശിപ്പിക്കുന്ന ഈ ചെലവു നിറുത്തൽ ചെയ്തില്ലെങ്കിലും വളരെ വെട്ടിക്കുറയ്ക്കാവുന്നതാണെന്നുള്ളതിനു രണ്ടു പക്ഷമില്ല. മററുള്ളവരുടെ ഇടയിൽ തങ്ങളുടെ പ്രതാപം കാണിക്കുന്നതിനായി വൻപിച്ച സൽക്കാരങ്ങളിലും അതു സംബന്ധിച്ചുള്ള പത്രറിപ്പോർട്ടുകളിലും സുറിയാനിക്കാർക്കുള്ള ഭ്രമം ഭയങ്കരമാണ്. കുടുംബങ്ങളുടേയും തദ്വാരാ സമുദായത്തിന്റെയും സാമ്പത്തിക കഴിവുകൾ ദുർവിനിയോഗം ചെയ്യുന്നതിനെ നേതാക്കന്മാർ അവഗണിക്കരുതു്. സമുദായത്തിന്റെ സാമൂഹ്യവശത്തു് കൂടുതൽ ശ്രദ്ധചെലുത്തേണ്ട കാലം വൈകിയിരിക്കുന്നു.



Printed and Published by N. M. Abraham B. A, at the Malayala Manorama Press, Kottayam.